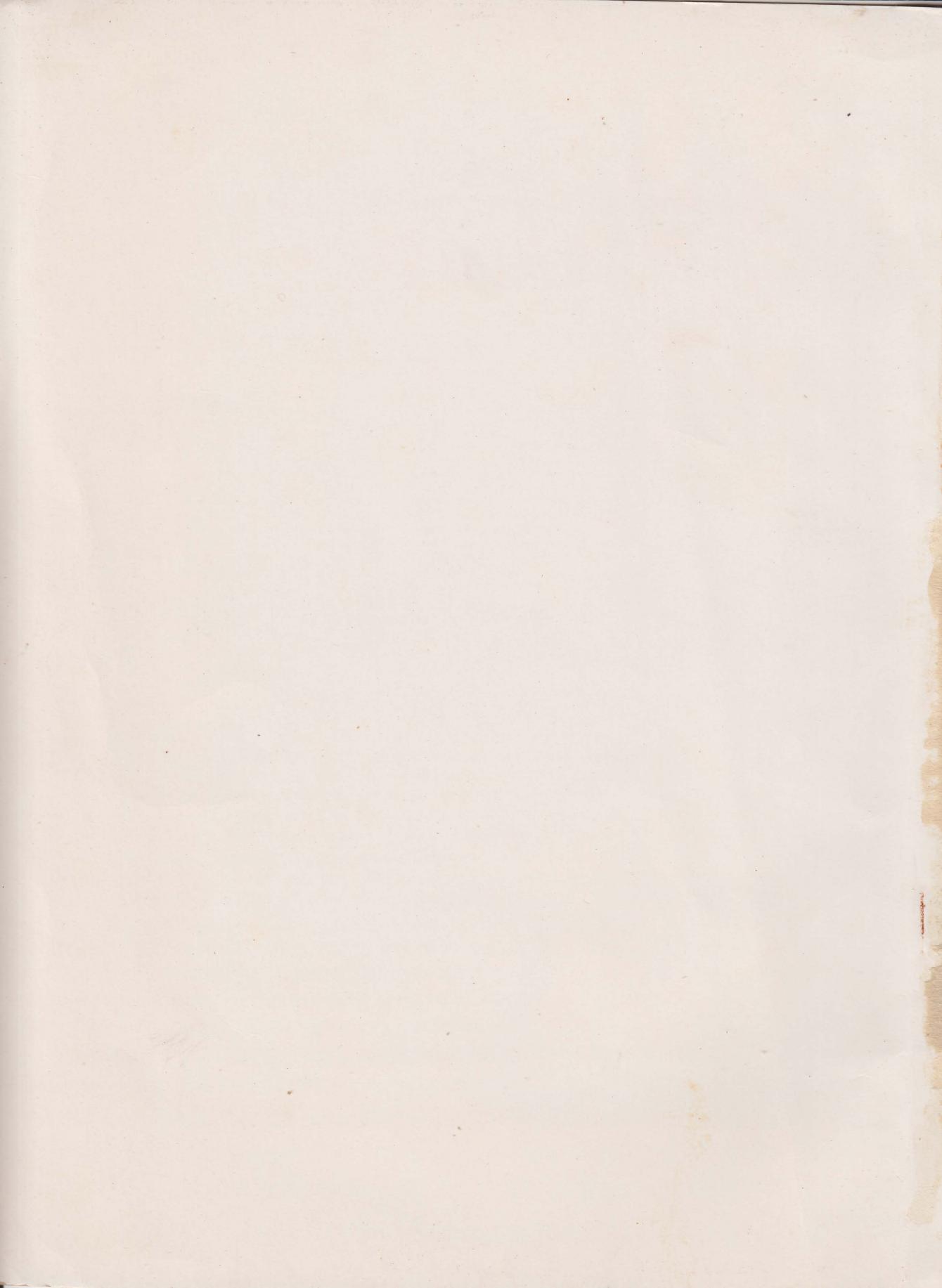

வாழ்நாள்

முதலம் சென்றையிலர்

முறைகள்

1

-வது ஆண்டு மலர்

V. Milingamalai
20/3/91

19 - 2 - 1990 -- 19 - 2 - 1991

Digitized by

Digitized by Google

100
100
100
100

100 - S - GE - OEEF - S - GE

வாழ்த்துச் செய்தி

ஓரு சமுதாயத்தின் நல்வாழ்வுக்குப் பத்திரிகைகள் ஆற்றும் பணிகள் மிகவும் இன்றியமையாதவை. செய்திகளை உடனுக்குடன் வழங்குவதே தினசரிகளின் முதன்மையான நோக்கம் என்று கொள்ளப்படுகிறது. தனது வாசகர்களுக்கு நாட்டு நிலைமைகளையும் உலக நிலைமைகளையும் பத்திரிகைகள் உணர்த்தி வைக்கின்றன. இதனால் நிகழ்கால வரலாறு பற்றிய விளக்கம் மக்களிடையே வளர்ச்சி பெறுகின்றது.

ஒரு நல்ல செய்தித்தாளின் பணி இவ்வளவில் நின்றுவிடுவதில்லை. பொதுசன அபிப்பிராயங்களை உருவாக்குவதிலும் அவர்களின் சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிடுவதிலும், முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்கும் எண்ணங்களைப் பரப்புவதிலும் பத்திரிகைகள் ஆற்றக்கூடியபங்களிப்புமக்கத்தானது.

‘ஸம்நாதம்’ இந்த வகையிலே போற்றத் தக்கதொண்டினை ஆற்றி வருகின்றது. விமரிசன மனப்பான்மையை வளர்த்து, அறிவையும் ஆற்றலையும் பண்பாட்டுநிலையையும் தூண்டுவதில் மேலும் மேலும் தங்கள் பணி சிறக்க வேண்டுமென்று மனமாரவாழ்த்துகின்றேன். ‘ஸம்நாதத்தின்’ முதலாம் ஆண்டு நிறைவெழுமைகிழ்ச்சிக்குரிய ஒரு நிகழ்ச்சியாகும்.

‘ஸம்நாதத்தின்’ வருங்காலம் சீரும் சிறப்பும் பொருந்திய தாக அமையட்டும்.

பேராசிரியர்:

அ. துரைராசா

துணைவேந்தர்
முத்து. பல்கலைக்கழகம்

இதயநாதமென...

தமிழ்மு மக்களின் இதயநாதமாகத் திகழும் “சமுநாதம்” தனது ஓராண்டைப் பூர்த்தி செய்வது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இந்த ஓராண்டு காலத்தில் வெறுமனே செய்தி கருடன் நின்றுவிடாது மக்களுக்கு அரசியற் கல்வியை வழங்குவதில் ஈழநாதம் பெரும் பங்கு வகித்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. அத்துடன் உலகில் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் உரிமைக் குரலாகவும் இது விளங்குகின்றது.

ஓரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் நிகழும் மன்னில் ஓரு பத்திரிகை எவ்வாறு செயலாற்ற வேண்டுமோ அந்தக் கடமையை ஈழநாதம் சிறப்பாகச் செய்திருப்பதை உணர்கிறேன். எனவே, இதன் பணி சிறப்புடன் தொடர எனது இனிய நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதுடன், உங்கள் மகிழ்ச்சியிலும் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறேன்.

“புலிகளின் தாகம் தமிழ்முத் தாயகம்”

அன்புடன்

செ. முருந்திருமதி.

தலைவர்,
விடுதலைப் புலிகள்
மக்கள் முன்னணி

அனுபவம் வாய்ந்த ஆசான்

நற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக பத்திரிகை உலகில் பணியாற்றிவரும் ஈழத்தின் முத்த பத்திரிகையாளராகிய திரு. எஸ். எம். கோபாஸரத்தினம் (எஸ். எம். ஜி.) 19-02-90இல் ஈழநாடும் நாளிதழின் பிரதம ஆசிரியர் பதவியைப் பொறுப் பேற்றார். இது இந்திய அமைதிப்படை என்ற கோலத்தில் ஈழமண்ணை ஆக்கிரமித்த இந்திய இராணுவம் வெளியேறிக் கொண்டிருந்த காலமாகும்.

இந்திய இராணுவம் தமிழ்மீது மன்னில் காலான்றிய போது, அதன் கெடுபிடியில் தமிழ் மக்கள் மூச்சுத்தினரிய சமயம், பல நெருக்குதல்கள் மத்தியிலும் எஸ்.எம். ஜி யின் ‘‘எழுதிச் செல் லும் விதியின்’’, கை எழுதியது. விளம்பரம் எதுவுமின்றித் தான் ஆசிரியராகவிருந்து நடத்திவந்த பத்திரிகையைத் தொடர்ந்தும் ஒருமாத காலம் வெளியிட்டார். இதற்காக இந்திய அரசின் ஓர் அங்கமான இந்திய இராணுவம் அவரைச் சிறைவைத்தது. ஆசிரியரின் சிறையனுபவங்கள் ஈழமண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை என்ற மகுடத்தில் ஜானியர் விகடனில் தொடர் கட்டுரையாக வெளிவந்தன.

எஸ். எம். ஜி இன்று வைத்திய சிகிச்சைக்காக அந்திய நாடு சென்றுள்ளார். அவர் கடல்கடந்து அந்தியநாட்டில் இருந்தாலும் ஈழநாடுத்துக்கும் அவருக்கும் உள்ள உள்ளார்ந்த பிணைப்பு நித்தியமானது.

�ழநாடும் அதன் ஓராண்டு நிறைவைக் கொண்டாடும் இன்று (19-02-91) எமது ஆசிரியர் திரு. எஸ். எம். கோபாஸரத்தினம் அவர்களுக்கு ஈழநாடும் ஆசிரியர்க்கும் பெருமதிப்பையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

(ஏ. ஆர். தி.)

கோபாஸரத்தினம்
எஸ். எம். ஜி

பெரு மகிழ்வடன்...

சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் வாழ்வது சிறப்புக் குரியது. அதிலும் அச் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்குபற்று பவர்கள் பெருமதிப்பிற்குரியவர்கள். இக்காலப்பகுதியில்சுதந்திரத் தைக்குறிக்கோளாகக்கொண்ட பத்திரிகையில் உழைப்பது மகிழ்ச் சிக்குரியது.இந்நிலையில் ஈழநாதம் பத்திரிகையின் ஒராண்டு நிறைவின் போது அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

மிகவும் நெருக்கடியான ஒரு அரசியற் சூழ்நிலையில் மக்கள் பெரும் இன்னல்களுக்கு மத்தியில் விடுதலைப் போராட்டம் ஒன்றை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில், வெளி வரும் பத்திரிகைகளின் பொறுப்பு மிகவும் பயனுடையது என்று நான் நம்புகின்றேன். போராட்டம் பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களுக்கு ஏற்படுத்துவதும், மாற்றங்களுக்கு மக்களைத்தயாராக்குவதும், போராட்டத்திற்கு துணைபுரிவதும் பத்திரிகைகளின் பணியாகும்.

இந் நிலையில், கடந்த ஒருவருட காலத்தில் தனது இலக்கு நோக்கி ஈழநாதம் குறிப்பிடக் கூடிய முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது எனக் கருதுகின்றோம். ஆனால் அதைப் பற்றிய முழு அளவீட்டைச் செய்ய வேண்டியவர்கள் மக்களேயாகும்.

தவிரவும் கடந்த ஒருவருட காலத்தில் எமது பத்திரிகையின் செயற்பாட்டிற்கு எமது நிறுவனத்தின் உள்ளும், புறமும் பலர் பல்வேறு வகையிலும் தமது ஒத்துழைப்பை எமக்கு நல்கியுள்ளார்கள். இத் தருணத்தில் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதோடு, எதிர் காலத்திலும் எமக்கு ஆதரவு வழங்கி ஊக்குவிப்பார்கள் எனவும் நம்புகிறேன்.

பொ. ஜெயராஜ்
ஆசிரியர்
�ழநாதம்

�ழநாதம் நிறுவனத்தின் நிர்வாகமும் பயன்பொருத்தமாக ஒத்துழைப்பு வழங்கி உதவியமைக்கும் நான் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

ஆயிரம் வருடம் வாழ்வாய்

நாதமாய் எழுந்தாய்; எங்கள்
நாம்பினில் உணர்வு ஏற்றும்
சாதனம் ஆனாய்; ஈழத்
தமிழரைச் சூழ்ந்த வெம்மை
வேதனை யாவும் தூர
லீசிடும் போர்வாள் ஆனாய்.
ஆதலால் ஈழ நாதம்
ஆயிரம் வருடம் வாழ்வாய்.

�ழத்துத் தமிழர் வேந்தன்
கீராவணன் என்ற வீரன்
காலத்து ‘வீணை’ ஏந்திக்
கண்களில் நீறைந்தாய்; வாழி!
வாளொத்த முனையாய் பேனா
வலிமையை நாட்டி; நெஞ்சில்
ஆழமாய் நின்றாய்; நாதம்
ஆயிரம் வருடம் வாழ்வாய்

பார்த்திட ‘அழுகன்’; செய்தி
பரப்புதல் தன்னில் ‘காக்கா’
போர்த்தொழில் புரியும் வீரப்
புலிகளின் ‘தோழுன்’; ஈழ
வேர்த்தடம் எங்கும் நீராய்
வீடுதலை உணர்வைப் பாய்ச்சி
ஆர்த்திடும் ஈழநாதம்
ஆயிரம் வருடம் வாழ்வாய்.

எரிந்தான் எழுந்தாய்; நெஞ்சில்
ஏறியே அமர்ந்தாய்; செய்தி
புரிந்திடத் தக்க தாகப்
புதப் புது வடிலில் தந்தாய்
வீரிந்தவன்; புயலில் காலை
வீடிந்தவன்; தமிழர் தன்னை
அறிந்தவன்; ஈழ நாதம்
ஆயிரம் வருடம் வாழ்வாய்

எந்து ஒரு வருடம்...

ஏழநாதத்திற்கு இன்றூடன் ஒருவயது பூர்த்தியாகின்றது. இந்த ஒரு வருட காலத்தில் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கு ஈழநாதம் முகம் கொடுக்கவேண்டி இருந்தும், பத்திரிகை குறிட்பிடக்கூடிய வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளது. 1990 இன் ஆரம்பத்தில் இந்திய இராணுவம் தமிழர் தாயகத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தவேளையில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்துடன் ஈழநாதத்தின் வரவும் ஆரம்பித்தது.

ஈழநாதம் ஆரம்பிக்கும் என்னம் உருப்பெற்ற வேளையில் இதனை எவ்வளவு விரைவில் வெளிக் கொண்டு வரமுடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் வெளிக்கொண்டு வரப்படல் வேண்டும் என்ற முடிவும் எடுக்கப்பட்டது. அதேவேளை பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் இருந்து மேசை, கதிரை, தளபாட வகைகள் முதல் அச்சியந்திரம் வரையும் தேடிக் கொள்ள வேண்டிய நிலையும் இருந்தது. மேலும் ஊழியர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

முதலில் காரியாலயம் அமைப்பதற்கு பல்வேறு கட்டடங்கள் பார்வையிடப்பட்டன. விமானத் தாக்குதலினால் சேதமுற்ற நிலையிலிருந்த இன்றைய கட்டடத்தில் பல்வேறு திருத்த வேலைகள் இருந்தன. இதனால் கட்டடம் தெரிவு செய்யப் பட்டவுடனேயே உடனடியாக சகல திருத்த வேலைகளும் ஓரே நேரத்தில் மேற்கொள்பப்பட்டன.

ஊழியர்களைப் பொறுத்து ஆசிரியர் பீடத்தினர் பத்திரிகை ஆரம்பிக்க திட்டமிடப்பட்ட நேரத்திலேயே தெரிவு செய்யப் பட்டதனால் அதில் சிக்கல் எதுவும் இருக்கவில்லை. நீண்டகால அனுபவம் மிகக் பிரதம ஆசிரியரின் கீழ் ஆசிரியபீடம் அமைந்தது. ஊழியர் பற்றாக்குறை அச்சுக் கோர்க்கும் பகுதியிலேயே ஒரளவு காணப்பட்டது. ஆரம்பித்த பின்னும் இடைக்கிடையும் இந்நிலைதொடர்ந்தது. அனால் அப்பகுதியினரின் தீவிரமுயற்சிகளும் அயராத உழைப்புகளும் இந்நெருக்கடிகளைத் தீர்த்தன. நிர்வாகப்பகுதியில் பிரதான கணக்குப் பகுதியில் முன்னனுபவம் உள்ளவர்களின் சேவை கிடைத்தது, இதே போன்று விநியோகப் பகுதியும் அனுபவசாலிகளின் இணைவால் சிரமமற்றிருந்தது.

அனால், பத்திரிகை ஆரம்பிக்கும்வேலை துரிதமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பினும் அச்சியந்திரம் வந்து சேரவில்லை. மேலும் தாமதமாகலாம் எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்நிலை

செ. இளங்கோ
நிர்வாகி
�ழநாதம்

யில் பத்திரிகைவிரைவில் வெளிவர வேண்டும் என்பதற்காக அச்சிடும் வேலையை வேறு வெளி ஆச்சகங்களில் மேற்கொள்ளலாம் என முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

திட்டமிட்ட படியே முதலாவது பத்திரிகை ஆறு பக்கங்களைக் கொண்டும் பெரிய அளவினதாயும் வெளிவந்தது. அதாவது பத்திரிகை தொடர்பான முடிவு எடுக்கப்பட்டு சுமார் ஒரு மாதத்திற்குள் பத்திரிகை வெளிக் கொண்டுவரப்பட்டது.

பத்திரிகை விநியோகம் பருத்தித்துறையில் இருந்து திருக்கோவில் வரையும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என ஆரம்பத்திலேயே இடப்பட்டதிட்டம் சிலவாரங்களில் பூர்த்தியானது. மேலும்பத்திரிகை கொழும்பில் விநியோகிக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. வெளிநாடுகளில் இருந்தும் சந்தாதாரர்கள் சேர்ந்தார்கள். எமக்கு மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் வடஅமெரிக்காவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் பல சந்தாதாரர்கள் உள்ளனர். ஆனால் இன்றைய யுத்தம் அவர்களுக்குரிய விநியோகங்களைப் பாதித்துள்ளது.

பத்திரிகை வெளிவரத் தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து மேலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட துரித நடவடிக்கையின் காரணமாக சுமார் ஒன்றரை மாதங்களின் பின் எமது சொந்த அச்சியந்திரம் கொழும்பில் இருந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து நிறுவனத்தில் இருந்த பெரும்குறைபாடும் நீங்கியதென்னலாம்.

பத்திரிகை ஆரம்பித்த காலப்பகுதியிலேயே பத்திரிகைக்குத் தேவையான படங்கள் எடுப்பதற்கானதும், புளொக் தயாரிப்பதற்கானதுமானதொரு தனிப்பிரிவொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு விருத்திசெய்யப்பட்டது. இங்கு நவீனமுறையில் புளொக் தயாரிப்பு மேற்கொள்வதற்கான வசதிகள் செய்யப்பட்டன. இதன் மூலம் எமதுபத்திரிகைக்குத் தேவையான புளொக்குகள் உடனுக்குடன் எங்கள் நிறுவனத்திலேயே தயாரிக்கப்பட்ட அதேவேளை அவசிய தேவைகளுக்கு வெளியாருக்கும் புளொக்குகள் தயாரித்து வழங்கினோம்.

சமுநாதம் வெளிவர ஆரம்பித்து மூன்று மாத காலத்திற்குள் இந்திறுவனம்

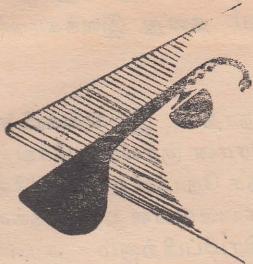
குறிப்பிடத்தக்க அடிப்படை வளர்ச்சியை அடைந்தது. அதே வேளை யில் தனது தேவைகள்சுகலவற்றையும் தானே நிவிர்த்தி செய்யக்கூடிய தன்னிறைவு பெற்ற நிறுவனமாகவும் அது வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது எனலாம்.

இந்திலையில் ஜான் மாதம் 11 ஆம்திகதீர்ப்பட்ட யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து சிறிலங்கா அரசாங்கம் தமிழர் மீது கொண்டு வந்த பொருளாதாரத் தடையும் தமிழ்ப்பிரதேசங்கள் எங்கும் பரவலாக நடைபெற்ற யுத்தமும் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்களை எமது நிறுவனத்திலும் ஏற்படுத்தின. இவற்றுள் பத்திரிகைத் தாள்களுக்கான தடை, மின்சார எரிபொருள் தடை என்பன தாக்கத்தை விளைவித்த முக்கிய காரணிகள் ஆகும். இவற்றின் காரணமாக பத்திரிகையின் பக்கங்கள் குறைந்தன. அவை முக்குறைந்து வருகிறது. இந்திலை இன்னும் தவிர்க்க முடியாததாகவே உள்ளது.

இவை யாவற்றிலும் போர் ஆரம்பித்து யாழ் கோட்டை இராணுவம் விரட்டியடிக்கப்படும் வரைக்குமான ஜான் 11 தொடக்கம் செப்டம்பர் 26 வரைக்குமான காலகட்டம் மிகவும் நெருக்கடி மிக்கதான காலகட்டமாகும். தொடர்ச்சியான இரவுபகல் விமானக் குண்டுஸ்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆனால் இந்நெருக்கடிக்கும், அச்சுறுத்தலுக்கும் இடையில் பெரும்பாலான ஊழியர்கள் தமது ஒத்துழைப்பை சிறந்த முறையில் நிறுவனத்திற்கு வழங்கினர்.

இவ்வாறாக பல்வேறு நெருக்கடிகளின் மத்தியிலும் குறுகிய ஓராண்டு காலப் பகுதிகளுள் சமுநாதம் பூரணத்துவம் பெற்ற ஒரு நிறுவனமாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இவ்வளர்ச்சிக்கு ஊழியர்களின் கடின உழைப்பு மட்டுமல்ல நிறுவனத்திற்கு வெளியில் உள்ள பலரின் உந்துதலும் காரணமாகும். இவற்றிற்கு மேலாக மக்களின் பெருமளவு ஆதரவும் விளம்பரதாரர்களின் ஒத்துழைப்பும் முக்கிய காரணங்கள் ஆகும். இந்திலையில் மேலும் இந்திறுவனம் செழித்து வளர அனைவரினதும் ஒத்துழைப்பை நாடி நிற்கிறோம். ★

எமது இலக்கு

“ஈழநாதம்” ஒரு நாளாந்த செய்திப்பத்திரிகையாக இருப்பினும், அதன் இலக்கு பலவேறுபட்ட செய்திகளை மக்களுக்குக் கொடுப்பது மட்டுமல்ல. அதற்கும் மேலாக அடக்கப்படும் மக்களின் குரலாக ஓலிப்பதே அதன் பிரதான இலக்காகும். அத்தோடு தமிழ் மக்களின் அரசியல், பொருளாதார விடுதலையையும், முன்னேற்றகரமான சமூகம் உருவாவதற்கான விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்துவதும் இப்பத்திரிகையின் நோக்கமாகும்.

ஸழநாதம், இலங்கையில் அடக்குமுறைக்குள்ளாகியுள்ள தமிழ் மக்களின் தேசிய இனவிடுதலைப் போராட்டத்தை முழுமையாக அங்கீரிக்கின்றது. அத்தோடு தமிழரின் தேசிய இனப் பிரச்சினைத் தீர்விற்கு இலங்கையில் தமிழருக்கென தனி நாடு ஒன்று அமைக்கப்படுவதே வழியெனவும் ஸழநாதம் கருதுகின்றது. இந்நிலையில், போராட்டத்தை அடியொற்றிய செய்திகளுக்கும், இனப்படுகொலைகள், அடக்குமுறைகள் என்பன பற்றிய செய்திகளுக்கும் முன்னுரிமை வழங்குகின்றது.

மேலும், இன அடக்குமுறை, இனப்படுகொலை, அவற்றின் இலக்குகள் என்பனவற்றை மக்களுக்கு வெளிப்படுத்துவதோடு, அவற்றிற்கெதிரான குரலாகவும் ஸழநாதம் ஓலிக்கின்றது. அதேவேளை போராட்டம், அதன் இலக்கு, அதன் இன்றைய தேவை என்பனவற்றை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதோடு போராட்டம்பற்றி மக்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதும் ஸழநாதத்தின் இலக்காகும். அத்தோடு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள, ஈடுபட்டு வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட போராளிகளின் தியாகங்கள், முன்மாதிரிகள் என்பனவற்றை வெளிக்கொண்டுவருவதும் ஸழநாதத்தின் மற்றுமொரு நோக்கமாகும்.

அடுத்ததாக, விடுதலைப் போராட்டத்துடன் இணைந்த தாக முன்னேற்றகரமான ஏற்றத்தாழ்வற்ற வாழ்க்கையை மக்களுக்கு வழங்கக்கூடிய சமூக மாற்றம் ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துதலையும் ஸழநாதம் தனது கடமையாகக் கொண்டுள்ளது. இதன் காரணமாக இன்று இலங்கைத் தமிழர் ஒரு பகுதியினர் வாழ்வில் புரையோடிப் போடுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாகுபாடுகள் என்பனவற்றைத்தைத்

தெறிவதற்கான முற்போக்கான சிந்தனைகளையும், வழிகாட்டல்களையும் மக்களுக்குக் கொடுப்பது ஈழநாதத்தின் மற்றுமொரு நோக்கமாகும். அத்தோடு ஊழலற்ற சமூகம் ஒன்றைத்தோற்றுவிப்பதிலும் ஈழநாதம் அக்கறை கொண்டுள்ளது.

மேலும், தமிழரின் வரலாறு, பொருளாதாரம், கல்வி, அபிவிருத்தி போன்ற சுகல அம்சங்களிலும் ஈழநாதம் கவனம் செலுத்துகின்றது. இதன் காரணமாககடந்த காலத்தில் பெளத்தசிங்கள் அரசாங்கங்களினால் இலங்கை வரலாற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திரிபுகளை மக்களுக்கு வெளிக் கொண்டு வருவதும் தனது கட்டமையாக ஈழநாதம் கொண்டுள்ளது. மேலும் கல்வி, பொருளாதார வளர்ச்சி போன்றவற்றில் தமிழ் மக்களின் இன்றைய தேவை எது என்பதைப்பற்றி வெளிக்காட்டுவதிலும் ஈழநாதம் தனது கருத்தைச் செலுத்தியுள்ளது.

தமிழரின் கலை, கலாசாரத்தைப் பேணுவதற்கான ஊக்குவிப்புக்களை வழங்குவதும், அவற்றில் மறுமலர்ச்சிகளை ஏற்படுத்த முனையும் கலைஞர்களுக்கும், கவி

ஞர் களுக்கும் ஒரு வடிகாலாகச் சுதாழிற் படுவதையும் ஈழநாதம் தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது.

எவ்வாறு ஈழநாதம் இலங்கையின் அடக்குமுறைக்கு எதிரான குரலாக செயற் படுகின்றதோ சர்வதேச நோக்கிலும் அதே கொள்கையையே கொண்டுள்ளது. சருக்கமாகக் கூறின் ஆக்கிரமிப்பிற்கும் சுரண்டலுக்கும் எதிரான குரலாக ஈழநாதம் ஒலிக்கின்றது. இதில் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அமெரிக்காவாக இருந்தால் என்ன? சோவியத் யூனியனாக இருந்தால் என்ன? இந்தியாவாக இருந்தால் என்ன? ஈழநாதத்தைப் பொறுத்து ஒன்றே.

மேற்கூறப்பட்டவாறு ஈழநாதம் தமது இலக்கை நிர்ணயித்துள்ளமையால் பொதுவான நாளாந்த தினசரிகளில் இருந்து சற்று வேறுபட்டு தனக்கென ஒரு தனியான வழியை வகுத்துள்ளது. இவ்வழியானது சிக்கலானதாயினும், அவ்வழியே தொடரும் ஈழநாதத்தின் குரல் எதிலும், எப்பொழுதும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்.

□★□—————
மலையாக வரும் துயரை
நம் தோள்கள் தாங்கும்!
மானுடத்தின் விடுதலையை
நம் நாவு பாடும்!!

—————□★□

ஈழநாதம் - ஓர் ஆண்டு இதழ்கள் ஒரு விமர்சனக் கண்ணோடிடம்

Mass Media என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும் பொதுமக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் என்பவை, இன்று மனித வாழ்வில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகத் திகழ்கின்றன. தாராணம், இன்றைய மனிதன் ஒன்றைப்பற்றி தனது சுயமான கருத்துக்கள் என பீற்றிக்கொண்டு தீரிப்பவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் மேற்கூறப்பட்ட, மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களால் இவனுக்கு ஊட்டப்பட்டவையாகவே இருப்பதை இவன் இலகுவில் புரிந்து கொள்வதில்லை. இதை, இன்றைய நவீன உலகில் மனிதனைப் பீடித்துள்ள மாயை நிலை என்று கூடசே சொல்லலாம். கிழக்கில் இருந்து மேற்கில் சாயும் சூரியனைப் பார்த்து, சூரியனே பூமியை சுற்றுகிறதென நம்பும் மாயைபோல் மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் ஊட்டும் கருத்துக்களையெல்லாம் தன்னையறியாது விழுங்கிக்கொண்டு அவற்றையெல்லாம் உண்மையென நம்புவதோடு மட்டுமல்லாமல், தனது சொந்தக் கருத்துக்களை நம்பி நிமிர்ந்த நடைபோட்டு, அவற்றைப் பிறருக்கும் பிரசாரம் செய்து கொண்டு போகும் இன்றைய மனிதனின் நிலைதான் இன்றைய உலகின் மாபெரும் மாயை எனலாம்.

“செவ்வாய்க் கிரகத்தில் ஒரு சிலந்தி இருக்கின்றதாம்,”

“என்ன, செவ்வாயில் சிலந்தியா?”

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“பத்திரிகையில் போட்டிருக்கு!”

“எந்தப் பத்திரிகையில்?”

“அமெரிக்க ரைம் பத்திரிகையில் வந்திருக்கென்று மித்திரனில் போட்டிருக்கு”

“ஓ, அப்படியா! அப்ப உண்மையாகத்தான் இருக்கும்,”

**மு பொன்னப் பலம்
பத்திரிகையாளன்**

இப்படி யாரோசொல்லக் கேட்டு, செக்கன் ஹாண்ட் தகவல் பெற்றவர் சிறிது அப்பால் போன்றும் இன்னொருவரைச் சந்திக்கும்போது, “மச்சான் உனக்குத் தெரியுமா? செவ்வாயில் சிலந்தியாம்!” என்று ஏதோ தானே கண்டு பிடிப்புச் செய் தவர்போல் உரத்துக்கத்திலிட்டேபோவார். இதைக் கேட்டவர் மற்றவருக்குக் கத்த இப்படியே, ஓர் தொடர்மாயையின் ஒட்டம்.

என் இந்த மாயை?

பத்திரிகை என்னும் தொடர்பு சாதனத் துக்குரிய மாயைப்பலம் அதுதான்.

பத்திரிகையில் வந்த தெதன் றால் உண்மை, வானொலியில் கேட்டதென்றால் உண்மை, தொலைக்காட்சியில் பார்த்த தென்றால் உண்மை, சினிமாவில் நிகழ்ந்த தென்றால் உண்மை. மொத்தத்தில் மேற்கூறப்பட்ட மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் வெளிக்கொணரப்படுபவை சகலதும் உண்மையென மக்கள் நம்பும் இந்தநிலை மிகப்பெரும் மாயை நிலை மட்டுமல்ல, ஓர் ஆபத்தான நிலையும்கூட.

“எனது இராணுவம் புலிகளை விரட்டி கோட்டையை வெற்றிகரமாகக் கைப்பற்றி விட்டது” என்று மூன்று மாதங்களுக்கு முன் னர் ரஞ்சன் விஜயேதனா ஓர் அப்பட்டமான பச்சை சப் பொய்யை வானொலியில் அறிவித்தாரோ இல்லையோ, அதைநம்பி கொழும்பு மாநகரமே பட்டாஸ் வெடியினால் அதிர்ந்தது! அவ்வளவுக்கு வானொலிச் செய்தியில் மக்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை! இது மட்டுமல்ல, இன்றைய யு. என். பி அரசாங்கம் இன்னும் வீழ்ந்துவிடாமல் ஒட்டுண்ணி மாதிரி தொங்கிக் கொண்டிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம், இன்று தென்னிலங்கையில் பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி என்னும் இந்த மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் விரித்துள்ள மாயையினாலேயே எனில் அது மிகையாகாது. இந்த மாயையைப் பயன்படுத்தித் தான் மனித நாகரிகத்தின் எதிர் விளைச்சூன் ஹிட்லர் தன்னை ஊதிப் பெருக்க வைத்தான். இதே கைங்கரியத்தைக்

கையாண்டுதான் ஸ்ராவின் தன்னை ஹிட்லர் மாதிரியே வளர்த்துக் கொண்டான்.

மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் பற்றிய இந்தப் பின்னணியில்தான், அவற்றில் ஒன்றான ஸம்நாதம் பத்திரிகையின் ஓராண்டுச் சாதனையைப் பற்றிய எமது விமர்சனத்தை நாம் தொடக்க வேண்டியுள்ளது.

மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் என்பவை தம்மளில் தீயவை அல்ல. அவற்றை தீயவையாக்குவதும் நல்லவையாக்குவதும் அவற்றை இயக்கும் பின்னணிச் சக்தி களைப் பொறுத்தே நிகழ்கின்றது. ஒவ்வொரு தொடர்பு சாதனமும் ஏதோ ஒரு நலனைப் பேணவே வெளிக்கொணரப்படுகிறது. இந்திலையில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணி உண்டென்பது அடுத்த முக்கியமான அம்சம்.

இன்று தென்னிலங்கையில் உள்ள தொடர்புசாதனங்களில் அநேகமானவை எல்லாம் அரசாங்கத்தின் ஊதுகுழலாக இருக்க வேண்டியதற்குரிய காரணம் என்ன? இவை அனைத்தும் முதலாளித்துவ நலன் பேணிகளால் இயக்கப்படுபவையாக உள்ளதால், அவை அனைத்தும் தமது நல னுக்கு முன்டு கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கும் அரசாங்கத்தைத் தக்கவைக்க வேண்டிய வரலாற்று நிர்ப்பந்தத்துக்குட்பட்டுள்ளன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய தாகும்.

ஆகவே, ஒரு தொடர்பு சாதனம் என்பது அது வெளிவரும் காலத்தின் வெளிக்காட்டலாகும். அதாவது அது வெளிவரும் காலத்தில் அது பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் மக்களின் அபிலாணங்கள், அவர்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலை கலாசார உந்துதல்கள் பற்றிய வெளிக்காட்டலாகும். ஆனால் இங்கும் ஒரு முக்கிய திருத்தம் கவனிக்கப்பட வேண்டும். எந்த ஓர் அநீதிக்கெதிரான போராட்டத்தின் போதும், அதற்கெதிரான சக்திகளும், சோற்றுக்குள் பல்லைத் தெறிக்கவைக்கும் கற்கள் கிடப்பதுபோல் அங்கங்கே இருக்கத்தான் செய்வர். இவை

கள் பற்பல கோலப்புனைவில் காட்சி தரலாம். சிலர் தத்துவாதிகள் போலவும், சிலர் எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் போலவும், இன்னும் சிலர் சமூக சேவையாளர்கள்போலவும் பற்பல கோலப்புனைவுகளில் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு திரிவர். இத்தகைய உதிரிகளின் கையில் தப்பித்தவறி ஒரு பத் திரி கையே வா, வாணோவியோ, தொலைக்காட்சியோ, சினிமாவோ விழுந்துவிட்டால் அவர் வாழும் சமூகம், அந்திக்கு எதிராக நடத்தும் போராட்டமே இருட்டிடப்படுச் செய்யப்படலாம். திருக்பப்பட்டுக் காட்சித்தரலாம். திசை திருப்பப்பட்டுவிடலாம். இது மக்கள் தொடர்பு சாதனம் சம்பந்தப்பட்ட இன்னோர் ஆபத்தான அமசம். இதற்கு உதாரணமாக பேராசிரியர் க. கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த காலகட்டத்தைக் காட்டலாம். அவர் தினகரனுக்கு ஆசிரியராக வந்த அறுபதுகளின் முற்பகுதி யில் சிங்கள இனவாத அரசுக்கெதிராகத் தமிழர்கள் பலவித போராட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்த காலமாகும். ஆனால் தினகரன் ஆசிரியராக வந்த க. கையோ, மார்க்கிய சிற்தனையில் நம்பிக்கை வைத்திருந்த இலங்கை ‘முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின்’ அனுதாபியாக இருந்ததால் அவர்கள் எழுதிய, அக்கால ஈழத்தமிழ் மண்ணில் நடைபெறாத ஆலை முதலாளி தொழிலாளர்கள் போராட்டம், தொழிற்சாலைகளில் போராட்டம், ஆண்டான் அடிமைபோராட்டம் போன்ற ‘முற்போக்கு’க் கதைகளே தினகரனில் வெளிவந்தன. முழு ஈழத் தமிழினத்தையே ஈர்த்திருந்த இனப்பிரச்சினை பற்றி அவர்கள் தொடவே இல்லை. இக்கதைகளை தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலர் படித்தபோது இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை என்ற ஒன்றே இல்லை என்பது போலவும், ஈழத்தமிழ் மக்கள் உண்மையில் ஏதோ பெரிய மார்க்கிய புரட்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் என்பது போலவுமே நம்பியிருந்தார்களாம் என்றால் எப்படி ஒரு பத்திரிகை பிழையான ஒருவரின் கையில் விழும்போது எத்தகைய பிறழ்வுகளையும் கால இருட்டிடப்புகளையும் மக்கள் மத்தி

யில் ஊன்றிலிடுகிறது என்பதைச் சுன்னுகொள்ளலாம்.

பொதுமக்கள் தொடர்புசாதனங்கள் பற்றிய இத்தகைய ஒரு பரந்த பின்னணியை நாம் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டு தான் சமுநாதம் பத்திரிகையின் சாதனையை விமர்சனம் செய்யவேண்டும். அப்போதே அதன் பலத்தையும் பலவீனங்களையும் நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கும்.

சமுநாதம் பத்திரிகையின் தோற்றுத் தின் அவசியம் என்ன?

நமது விடுதலைப் போராட்டமே அதனைப் பிரசவிக்கச் செய்த மருத்துவிச்சியாகும். அப்படியென்றால் அதைக் கர்ப்பந்தரித்துச் சமந்து பிரசவித்த அதன் தாய்யார்? அதன் தாய் ஈழத்தமிழ் மக்கள் தான். ஈழத்தமிழ் மக்களின் கூட்டு மொத்தவிடுதலை உணர்வின் குரலாகவே அது வெளிவந்துள்ளது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம்பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் என்னவாயிருந்தாலும் இதையாரும் மறுக்க முடியாது. முன்னர் ஈழமுரசாக வெளிவந்த பத்திரிகை இப்போது சமுநாதமாக பரிசீலித்துள்ளது.

உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் ஆங்காங்கு விடுதலைப் போராட்டங்கள் கருக்கொள்ளும் காலகட்டங்களில் இத்தகைய ஒரு பத்திரிகையின் தேவை எழுந்தே உள்ளது. வெளின் செய்ததுபோல், மாவோ செய்ததுபோல் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் நடைபெறுவதுபோல் இந்தியாவில் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது ‘பிரபுத்த பாரத்’ பத்திரிகை ஆற்றிய தொண்டுபோல் தமிழ் ஈழத்தில் ஒரு பத்திரிகையின் தேவை எழுந்தபோது ‘சமுநாதம்’ பிறந்துள்ளது.

இன்று நமது விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய இருட்டிடப்புகள், பிழையான தகவல்கள், திசை திருப்பல்கள், காட்டிக்கொடுப்புகள் இடம்பெறும். இந்நாளில், தமிழ் மக்களின் போராட்ட உணர்வின் வார்ப்பாக வெளிவரும் இப்பத்திரிகையின்

தேவை முக்கியமானது. தென்னிலங்கையில் வெளிவரும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் சரி, ஏனைய மொழிப் பத்திரிகைகளும் சரி நமது விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்தி, அழிக்க முயல்பவைகூடவே இன்றைய இவ்வாத அரசுக்கு முன்னுடைய கொடுப்பவை. நமது உள்ளூர் பத்திரிகைகள் இத்தகையன என்றில்லாவிட்டாலும் லாபமீட்டும் வியாபார நோக்குடையவை என்பதால் இவற்றிடம் எமது விடுதலைப் போராட்ட முனைப்பை முன் ணெடுத்துச் செல்லும் கைங்கரியத்தை எதிர்பார்க்கமுடியாது.

ஆகவே நமக்கென்றொரு பத்திரிகை வேண்டும்.

இப்பத்திரிகையானது தமிழ்மீழ மக்களின் செய்திப் பத்திரிகையாக இருக்கும் அதே நேரத்தில், அவர்களை விடுதலையை நோக்கி, வழிப்படுத்துவதாகவும், அவர்களுக்கு விடுதலை பற்றிய சித்தாந்தத் தெளிவை பலபக்கங்களிலும் கொடுக்கக் கூடியதாகவும், எதிர்க் கருத்துக்களைச் சந்தித்து விடுதலைக்கு மேலும் உரமிடக் கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இதை வெற்றிகரமாக நடைமுறைப் படுத்த வேண்டுமாயின் நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட மூன்று அம்சங்களைக் கவனத்துக்கெடுத்துக் கொண்ட மக்கள் தொடர்பு சாதனமாக ஒரு பத்திரிகை அமையவேண்டும். அதாவது முதலாவதாக மக்களை ஏனைய பத்திரிகைகள் போல் வெறும் பெரிய மாபைக்குள் விழுத்தி, தாலாட்டிக் கொண்டிருப்பதாக இருக்கக்கூடாது. இரண்டாவது, தான் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியின் பிரக்ஞை வேகம் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். மூன்றாவது மக்களது விடுதலை நோக்கை திசை திருப்பும் பேரவழிகளை, சந்தர்ப்பவாதமே நோக்கமாகக் கொண்டவர்களை தனக்குள் ஊடுருவவிடாது பார்த்துக் கொள்வதாகவும் அது இருக்கவேண்டும்.

இன்று வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஸமநாதம்; நான் மேற்கூறிய அம்சங்களின்

வெளிக்காட்டலுக்குரியதாக வந்து கொண்டிருக்கிறதா? இதில்தான் அதன் வெற்றியும் தோல்விபும் தங்கியிருக்கின்றது.

இதற்குமுன் இன்னொன்றையும் குறிப்பிடவேண்டும். ஸமநாதம் பத்திரிகையின் இதழ்கள், இரண்டுவித காலக்கட்டங்களை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. முதலாவது போருக்கு முந்திய, கோடு அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்ட காலகட்டம். இரண்டாது, போரோடு தொடங்கு கிற; ஜெயராஜ் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்ட காலகட்டம். ஆகவே ஸமநாதம் பற்றிய ஆய்வென்பது இவ்விரு காலகட்டங்களையும் கணிக்கிலெடுத்த ஆய்வாக இருப்பதும் அவசியமாகிறது.

(2)

இனி நாம் முதலாவது காலகட்டத் துக்குரிய ஸமநாதத்தின் முதலாவது இதழைப்பார்ப்போம்.

முதலாவது இதழ் 19-02-90இல், ஆறு பக்கங்களைக் கொண்டதாக, இன்றைய ஸமநாதம் போலல்லாது, பெரிய உருவ அமைப்பில் வெளிவந்திருந்தது. ஒரு செய்திப் பத்திரிகையின் முக்கிய அம்சங்களாக, அதன் ஆசிரியர் தலையங்கம், தலைப்புச் செய்தி, மூன்றாம் பக்கம் இடம்பெறும் பல விஷயங்களை உள்ளடக்கிய விமர்சனரித்யான கட்டுரைகள், நாளாந்தம் இடம்பெறும் ஒரு பத்தி எழுத்தாளரின் பகுதி கடைசிப்பக்கத் தலைப்புச் செய்தி, கேலிச் சித்திரம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடவேண்டும். அத்தோடு மக்களைத் தன்பால் கவரக்கூடிய சுடச் சுட வரும் செய்திகளும் அவற்றை வழங்கும் பாணியும் என்று மேலும் சிலவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

முதலாவது ஸமநாதம் வெளிவந்த காலம் ‘அமைதிப்படை’ என்ற பேரில் தமிழ்மீத்தைப் பீடித்திருந்த பீடை நீங்கிய காலமாகும். அதனால் அப்பீடையின் சின்னமாக விளங்கிய, முன்னைய ‘வட-கிழக்கு மாகாண அரசு கலையும்’ என்ற பொருத-

தமான தலைப்புச்செய்தியுடன் அது வெளி வந்திருந்தது. அத்தோடு மூன்றாம் பக்கத் தில் நமது விடுதலை உணர்வுக்கு உரமுட்டும் நெல்சன் மண்டேலா பற்றிய சிறப்பான கட்டுரையும் நம்மைப் பிடித்த பிடையின் இன்னோர் சின்னமான தமிழ்த் தேசியஇராணுவத்தையும் அமெரிக்க கொண்றாசையும் ஒப்பிட்டிருந்த கட்டுரை, முதல் இதழின் பார்வைப் பரப்பை மேலும் விஸ்தரித்தது. இவற்றுக்கெல்லாம் உச்சம் தருவதாய் அமைந்திருந்தது, கேலிச் சித்திரம். அதாவது இந்திய அமைதிப்பட்ட வெளி யேற்றத்தை, ‘அமைதிப் ப(ா)டை போகிறது’ என்ற தலைப்பில், அமைதிப்படை இராணுவம் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை சவமாகக் காவிச் செல்வதுபோல் கேலிச் சித்திரமாக்கியிருந்தது, பலவித அர்த்த வெளிப்பாடுகளைக் கொண்டதாய் இருந்தது. இந்த ரீதியில் முதல் இதழ் விஷயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையனவாய் அமைய, பிரக்ஞா பூர்வமாக வெளியிடப்பட்டிருந்தது பாராட்டுக் குரியதே.

ஆனால் மிகப் பெரிய ஏமாற்றத்தையும் இந்த முதல் இதழே எனக்குக் கொடுத்தது.

அதற்குரிய காரணம்; முதல் இதழ் ஆசிரிய தலையங்கமானது எதைப்பற்றி எழுதவேண்டுமோ அதைபற்றி எழுதாமல் போனதே.

ஆழநாதத்தின் முதலாவது இதழ் அது. ஆழமுரசாக மூன்றார் வெளிவந்து, தற்போது ஆழநாதமாக இரண்டாவது பிறப்பெடுத்துள்ள அதன் முதல் இதழ் என்ற ரீதியில், அது வரித்துள்ள நோக்கம், இன்றைய விடுதலை உணர்வு முதிர்ந்துள்ள காலகட்டத்தில் அது ஆற்றவிருக்கும் பங்கு, மக்கள் அதற்குக் கொடுக்கவேண்டிய முக்கியத்துவம்; ஏனைய பத்திரிகைகளிலிருந்து அது எப்படித் தன்னை வேறுபடுத்துகிறது என்பதை பற்றியே ஆசிரிய தலையங்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி ஒன்றும் அதில் இடம்பெறவில்லை. இந்தியா இலங்கையை இட்டு எடுக்கும் நிலைப்

பாட்டை ஆசிரிய தலையங்கமாக்கிய ஆசிரியர், ஆழநாதம் எடுக்கவிருக்கும் நிலைப் பாட்டைப் பற்றி எழுதாமல் போனது வியப்புக்குரியதே. கடைசி, அதுபற்றி ஒரு சிறிய உப தலையங்கமாவது எழுதியிருக்கலாம். சரி அதுதான் போகட்டும். ‘ஹர் கந்தி எழுதுவது’ என்ற தலைப்பில் ஆசிரியரே எழுதும் பத்தியிலாவது இதுபற்றி ஏதாவது குறிப்புக் கிடைக்குமோவென்று பார்த்தால், அதிலும் இந்திய இராணுவம் தகர்த்த பத்திரிகைக் காரியாலயங்கள் பற்றியும் இந்தியாவின் ஜனநாயகம் பற்றிய எள்ளுலும் இருக்கிறதே ஒழிய, ஆழநாதத்தின் புதுவருகை பற்றியோ, அது ஒருமுகப்படுத்த முனையும் விடுதலைப் பிரக்ஞை பற்றியோ ஒரு வார்த்தைகூட இல்லாதது, ஆச்சரியமே.

இதை நான் அதிகம் அழுத்துவதற்குரிய முக்கிய காரணம்; நமதுதமிழீழ மக்களின் வாழ்க்கை நோக்கின் பின்னணி பற்றி அதிகம் தெரிந்திருப்பதனாலேயே. நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு வீதம் படித்த வர்களைக் கொண்டதாக தமிழீழம் இருந்த போதும், இங்குள்ள மக்களது படிப்பு சமூகமாற்றத்தையோ, புரட்சியையோ கொண்டு வருவதற்கு மாறான சுயநலப் போக்குடையது. காலனித்துவ கால அடிமைச் சேவகத்தில் ஊறிய, சீதன நோக்கைச் சுற்றி வரும் வியாபாரப் படிப்பாகும், இவர்களுடையது.

இதுதான் தமிழீழத்தின் பின்னணி. இந்தச் சுயநலத் தடிப்பை பின்னணியாகக் கொண்ட ஓர் இனத்தின் விடுதலையை நோக்காகக் கொண்டுவரும் ஓர் பத்திரிகை, அந்த இனத்தின் சுயநலத் தடிப்பை உடைக்கும் பிரக்ஞாயுடன் எடுத்த எடுப்பிலேயே வர வேண்டும். மாறாக ஏனைய பத்திரிகைகளோடு, பத்தோடு பதினொன்றாக ‘கும்பலில் கோவிந்தா’ என்ற ரீதியில் வெளி வரக் கூடாது. தன்னை அது வித்தியாசப் படுத்திக் காட்டியிருக்க வேண்டும். முதல் இதழ் அதைச்செய்யவில்லை. ‘இது இயக்கப் பத்திரிகை, இது இயக்கத்தின் ஊதுகுழல்’ என்று கதைக்க இடம் வைக்கும் ஊழை,

போலவே வெளிவந்தது. ஆனால் பின்னர் வந்த இதழ்கள் - அதாவது ஈழநாதத்தின் இரண்டாவது காலகட்டத்துக்குரிய இதழ்கள் - தமது நோக்கையும், சிந்தனையையும் பிரகடனப் படுத்தியதோடு மக்களுக்கும் தமது பிரச்சினையை ஊட்டுவனவாகவுமே வெளிவந்தன, வருகின்றன.

ஆழநாதம் 29-11-90 இல் வெளிவந்த “கடமை தவறுவோருக்கு உரிமையில் பங்கில்லை”, 6-12-90 இல் வெளிவந்த “புத்திஜ்ஜிவிகளின் பங்கு எம் இன்ததிற்கு அவசியம்” என்ற ஆசிரிய தலையங்கங்கள் தமிழ்மீத மக்களின் இந்தச் சுயநலப் பின்னணியை உணர்ந்து, அதை உடைக்கும் பிரக்ஞூயுடன் எழுதப்பட்டவையென்றாம். “மன்மீதான பற்றும் இனப்பற்றும் இல்லாத வைத்தியர்களைப்” பற்றிய முதலாவது தலையங்கத்தையும் “தமிழரின் தேசிய போராட்டத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்யாது, போராட்டச் சூழலில் இருந்து ஒதுங்கி வாழும் புத்திஜ்ஜிவிகளையும்” பற்றிய இரண்டாவது தலையங்கத்தையும் படித்தபோது, இன்று நமது பல்கலைக்கழக கங்களில் விரிவுரையாளர்களாகவும் பேராசிரியர்களாகவும் கடமையாற்றுபவர்களின் காட்சிவிரிகிறது. இவர்களையொத்த புத்திஜ்ஜிவிகளும் கல்விமான்களும் வைத்தியர்களும் பொறியியலாளர்களும் கறுப்பின ஆசிரிக்க நாடுகளில் “சுய உதவிக் குழுக்களை” நிறுவி, தத்தமது துறைகளில், தமது மக்களின் விடுதலைக்காக அரும்பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் நம்மவர்களோ, விடுதலைக்காக போராடுபவர்களைப் பார்த்து “இவன்கள் விசரன்கள்” என்று கூறிக்கொண்டு, ‘தாழன்டு தமது கொழுத்த சம்பளமுண்டு, என்ற ரீதியில் தமதுவேலை கழிந்த நேரங்களை, எந்தவிதமான ஆய்வுக்கோ ஆக்க ரீதியான செயல்பாடுகளுக்கோ பயன்படுத்தாது, நூல்நிலையங்களை சிலந்திவை பின்னவிட்டு தமது பேராசனங்களில் இருந்து கொட்டாவி விடும், காட்சிதான் வேதனைக்குரிய இன்றைய தமிழ்மத்தின் புத்திஜ்ஜிவிகளின் பின்னணியாகும்.

இந்தச் சுத்தச் சுயநலக் கட்டாந்தரையில் விடுதலைப் பயிரை வளர்க்க முனைவது என்பது ஒரு பகீரதப் பிரயத்தனமே இத்தகைய சுயநலக் கட்டாந்தரையை விடுதலையை நோக்கிப் பயன்படுத்தவேண்டுமானால் ஒரு பத்திரிகையின் சொல்லேர் உழவர்கள் பிரக்ஞூபுரவமாக இதை உழுது பண்படுத்த வேண்டும்.

என்னுடைய நன்பர் ஒருவர் அடிக்கடி சொல்லுவார் “நான் எங்கே இருந்து பந்தை அடித்தாலும் அது கோலுக்குத் தான் போகும்” என்று இக் கூற்று விடுதலைக் காலப் பத்திரிகை ஒன்று நடத்தும் ஆசிரியருக்கு — அதுவும் மிகுந்த சுயநலப் பின்னணியுடைய தமிழ்மீத மக்களைப் போன்றவர்களுக்கு பத்திரிகை நடத்தும் ஆசிரியருக்கு—மிகவும் பொருத்தமானது அவர் எதை வெளியிட்டாலும், அது எத்துறை சார்ந்ததாக இருந்தாலும், அது விடுதலைக்கு வழிகாட்டுவதாக இருக்க வேண்டும். அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம் ஆகிய சகல துறைகளுக்கு உரியன யாவும் ‘கோலை’ நோக்கித்தாவும் பந்தாக நமது விடுதலை இலட்சியத்தை நோக்கி நம்மை அவை நகர்த்துவனாக இருக்க வேண்டும்.

இந்த ரீதியில் பார்க்கப் போனால் ஆரம்ப கால ஆழநாதத்தில், ஆசிரியர் தான் சம்பந்தப்பட்ட எழுத்துக்களான ஆசிரிய தலையங்கம் மூலமோ, பிறப்பத்தே எழுத்துக்கள் மூலமோ மக்களை விடுதலையில் போதமுற வைக்கவோ, தெளிவுற வைக்கவோ செய்தவை மிகக் குறைவே என்று சொல்லவேண்டும். ஆசிரியரே மழுதிய ‘ஊர்கற்றி எழுதுவது’ என்னும் பத்திரிய லாவது அவர் இந்த விடுதலைப் பிரக்ஞூனையை ஒட விட்டிருக்கலாம். அதாவது நாட்டில் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு எதிராகப் பேசப்படுவைக்குரிய தக்கவிளக்கங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு மக்களின் பன்முகப்பட்ட பங்களிப்புகள், போராளிகளின் சாதனைகள் என்பவை பற்றிச் சுவையாகவும் நமது சுயநலங்களை

ஆட்டங்காண செய்யக் கூடிய விதத்திலும் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அப்படி ஒன்றும் வரவில்லை. மாறாக பழைய ஈழநாடு அனுபவங்கள், பழைய பொலிஸ்மா அதிபர் சுந்தரலிங்கத்தின் தீர்முகப் பரிசீசையாற். பஸ் நிலைய விவகாரம் என்று மிகச் சாமான்ய மாலூல்கால விஷயங்களே அதிக மாக வெளிவந்தன. இவை போர்க்கால வீரம்மிக்க சிந்தனை, தியாகம் என்ப வற்றுக்கும் பொருந்தாத வெறும் ஒய்வு காலத் தாலாட்டுகளே எனலாம்,

ஆகவே நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட மக்கள் தொடர்பு சாதனம் என்பது மக்க ஞக்கு மேலும் மாயையை ஊட்டாமல், அவர்களைக் குழந்துள்ளமாய்யைக்கிழித்து அவர்களை மேல் நிலைக்கு ஆற்றுப்படுத்த வேண்டும் என்ற முதலாவது முக்கிய அம்சத்தை முதலாவது கால கட்ட ஈழ நாதத்தின் ஆசிரியர் சம்பந்தப்பட்ட எழுத துக்கள் செய்தது மிகக் குறைவே.

அடுத்தது இக்காலகட்டத்து ஈழநா தத்தின் தலைப்புச் செய்திகள் சம்பந்த மானது.

இக்கால கட்ட ஈழநாதத்தின் தலைப் புச் செய்திகள் எல்லாமே தேவையான வையும் காத்திரமானவையும் என்றில்லா விட்டாலும் போராட்டப் பின்னனியைக் கொண்ட ஒப்பீட்டளவில் தேவையான செய்திகளே வெளிவந்தன எனலாம்.

‘‘மாகான சபை விரைவில் கலையும்’’, என்ற தீர்க்கமான தலைப்புச் செய்தியுடன் வந்த முதல் ஈழநாதம் தொடர்ந்தும் இடைக்கிடை சில அர்த்த புஷ்டியடைய அங்கதச் சுவை நிறைந்த தலைப்புச் செய்திகளுடன் வெளிவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘‘இந்திய இராணுவம் எங்களை மறக்க முடியாது. நாமும் மறக்க மாட்டோம் - முதல்வர் வரதராஜப் பெருமாள் கூறுகிறார்’’ என்று 01-03-90 இல் வெளிவந்த தலைப்புச் செய்தியில் உள்ள எள்ளால் சுவை ரசிப்புக் குரியதாகும். 01-05-90 இல் தலைப்புச் செய்தியாக வெளி

வந்த ‘‘செயலற்று இருந்தவர்கள் இன்று உரிமை பற்றிப் பேசுகிறார்கள்’’ என்ற மகேந்திரராஜா அவர்களின் மேதினப் பேச்சு இடதுசாரிகள் என்ற போர்வையில் இனத்துரோகிளாக இயங்குபவர்களையும் ‘‘தாயகம்’’ என்று விளம்பரம் போட்டுக் கொண்டு தாயகத்துக்கு எதிராக இயங்குபவர்களையும் இனம்பிரித்துக் காட்டுகிறது. 09-05-90 இல் தலைப்புச் செய்தியாக வெளிவந்த ‘‘ஒப்பந்தங்கள் செல்லாதவை, நாடுகடத்துவதை நிறுத்துக்’’ என்ற விடுதலைப் புலிகளின் அறிக்கை மலையக மக்கள் சம்பந்தமாக விடுதலைப் புலிகள் கொண்டுள்ள உண்மையான அக்கறையையும் வெளிக்கொண்ரவதாக உள்ளது.

இவ்வாறு ஆரம்பகால ஈழநாதத்தின் தலைப்புச் செய்திகளாக வந்த விஷயங்கள் நமது விடுதலை நோக்கின் வெளிக் கோடுகள் அதன் எதிர்ச்சக்திகள், நட்புச் சக்திகள், போன்றவற்றை அவ்வப்போது கோடிட்டுக் காட்டவே செய்தன என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் இங்கு ஒரு குறைபாடு இருக்கவே செய்கிறது. அதாவது, இத்தலைப்புச் செய்திகளில் அனேகமானவை எனது நண்பர் ஒருவர் குறிப்பிட்டது போல், மக்களை அதிகம் கவராத கட்டுரைத் தலைப்புகளாகவே நிற்கின்றன என்பதும் உண்மையே.

இதேபோல் சிறுசெய்திகளும் வழமையான பத்திரிகைகளின் தரத்துக்குச்சோடைபோகாத அளவுக்கு வெளிவந்திருக்கின்றன வாயினும், இவை கூட மக்களைக் கவர்ந்தியும் செய்திக்குரிய மொழி ஊடகத்தையோ, சிறுசெய்தித்துரும்பாயினும் அதைப் பேராயுதமாக தனது கோணத்திலிருந்து பிரயோகிக்கும் பிரக்ஞாயையோ பத்திரிகை கொண்டிருக்கவில்லை.

இதுபற்றிச் சிறிது விளக்குவது நல்லதென நினைக்கிறேன்.

செய்திகள் தருவதைத்தான் பத்திரிகைகள் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளன என்பதோடு, செய்திகள் என்ற பேரில் எத்தனையோ அசிங்கங்களை மக்கள் தலையில்

கட்டிஅடித்து, அதனால் பத்திரிகை விற் பண்ணைக் கூட்டி, தம்மைத் தக்க வைத் துக்கொள்ளும் பத்திரிகைகளே இன்று அனேகம். வழி தெரியாமல் தடு மாறு ம் ஊருக்குப் புதிய ஒருவனை, வழிகாட்டுவ தாகக் கூறி, எங்கோ முடக்கொழுங்கைக் குள் கூட்டிக்கொண்டு போய்ப் பணம் பறித் துக் கொண்டோடும் போக்கிரிகளையும் போலவே, இன்று செய்தி திரிக்கும் நமது அனேக பத்திரிகைகள் உள்ளன. ஒருமுறை ஒர் உள்ளுர்ப்பத்திரிகை (சழநாதம் அல்ல) இறந்து போன ஒரு பிரமுகரின் இறுதிக் கிரியைகள் பற்றி எழுதியபோது, ‘தமிழ் நாட்டில் இவரது பூத உடல் அஞ்சலிக்கு வைக்கப்படும்’ எனச் செய்தி வெளியிட்டது. ‘தமிழ்நாடு’ என்று அது குறிப்பிட்டது இறந்துபோன பிரமுகரின் வீட்டின் பெயராகும். இதைத்தான் நான் மிகக் கீழி றங்கிய செய்தி திரிக்கும் வியாபாரத்தனம் என்பேன். இவற்றைத்தான் நான் பத்திரிகைகளின் மாயை எனக் குறிப்பிட்டதும். இவை வெறும் பொய்மையில் வாழ்பவை.

‘‘பயங்கர கல்மனிதன்’’ என்ற தலைப் பில் 28-02-90 சழநாதம் இதழில், பெட்டி கட்டி ஒரு செய்தி வந்திருந்தது. கல்கத்தா வில் ஒரு மனிதன் பலரை பெருங் கல்லால் தலையை அழுக்கிக் கொன்றானாம். இது தான் அதன் செய்தி. இதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது? இதன் தேவை என்ன? மக்களுக்கு செய்தி என்ற பேரில் கொறிக்கக் கொடுக்கும் வெறும் கடலைக் கொட்டை ஏமாற்று விவகாரமே இது. இதனால் மக்கள் எதுவித பயணையும் காணார்.

‘‘‘சதக் சதக்’ கென அவன் மனைவியைக் கத்தியால் குத்தினான்’’

‘‘‘டுமீஸ் டுமீஸ்’ என ராதா, எம். ஜி. ஆரைச் சுட்டார்’’ என்ற பாணியில் தமிழ் நாட்டுத் தினத்தந்தியில் வரும் மஞ்சள் தனச் செய்திகளுக்கும் ‘கல்கத்தா கல்மனி தனுக்கும்’ அதிக இடைவெளி இல்லை என்றே கூறவேண்டும். சழநாதம் போன்ற பத்திரிகைகள் மக்களை வழிதவற வைத் தாச் சுயலாபம் தேடுவதற்காக பத்திரிகைக்

கடை விரிக்கவில்லை என்பது எவருக்கும் தெரியும். அதனால்தான் அதன் ஒவ்வொரு செய்தியும் தேவையுடனும் கருத்துடனும் மக்களைக் கவர்வதாயும் அந்தக் கவர்ச்சிக் குரிய மொழி நடைத் தேர்வுடையதாகவும் இருக்கவேண்டும். அதேநேரம் அடிப்படை இலக்கணம் பிறழாமல், அதாவது எழுவாய் பயனிலைக்கு பாரிய நோய்க்கூறு ஏற்பட விடாமலும் கருத்துப் பிறழாமலும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு முறை உள்ளுர்ப் பத்திரிகை ஒன்று (சழநாதம் அல்ல) மஸ்னார் பகுதிகளில் ஆசிரியர்கள் பற்றாக் குறை சம்பந்தமாக எழுதியபோது ‘‘மன்னார் பகுதியில் மோச மான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை’’ என்ற தலைப்பில் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது! உண்மையில் பத்திரிகை கருதியது, மன்னார்பகுதியில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மோசமாக உள்ளது என்பதையே. ஆனால் அதற்காக அது மோசமான ஆசிரியர்கள் பற்றாமல் இருக்கிறார்கள் என்று பாரிய கருத்துப்பிழையை விட்டிருந்தது! உண்மையில் மோசமான ஆசிரியர்கள் பத்திரிகைகளுக்கும் சரி பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் சரி தேவையில்லைத்தான்!

பத்திரிகை மொழி என்பதே தனியானது. இது இன்னும் தமிழில் உச்சவளர்ச்சியைக் காணவில்லை என்றே கூறவேண்டும். சுருக்க மாகவும் சரீர் என மக்களைத் தொடுவதுமான, தவளைப்பாய்ச்சல்செய்தி தரும் முறை தமிழில் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும். பிரபல நாவலாசிரியர் ஏன்ஸஸ்ட் ஹெமிங்வே பத்திரிகைகளுக்கு செய்தி கொடுத்த முறையிலிருந்தே தனது நாவல் சொல்லும் முறையில் (Narration) புதியபாணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டார் என்றால் நான் கூறுவதன் அர்த்தவிரிவுரை களை நீங்கள் கண்டுகொள்ளலாம்.

அடுத்து ஆரம்பகால கட்ட சழநாதத் தில் வெளியான கட்டுரைகள் சம்பந்தமான வை. இதில் காத்திரமான அரசியல், சமூக பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகள் வெளிவரவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

டும். வெளிவந்தவற்றுள் அனேகமானவை வேறு பத்திரிகைகளில் இருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டவையாகவே இருந்தன. ஜில்லன்ட், சன்டே ரைம்ஸ், இந்தியாரூடே, ஜீவசக்தி போன்ற பிறபத்திரிகைகளிலிருந்துமொழிபெயர்க்கப்பட்டவையே அவை. மேற்கூறப்பட்ட மொழி பெயர்ப்புகள் ஈழத் தமிழரின் சமகாலப் பிரச்சினை பற்றி தொட்டவையாக இருந்தபோதும், சுயமாக நாம் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, எழுதுவது போல் வராது அல்லவா? நாமாகத் தேவையானவற்றை இலக்கு வைத்துத் தாக்குவதற்கும் கூலிப்படைகளின்கையை நம்பியிருப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் போன்றதுதான் இதுவும். இது நேர்ந்ததற்குரிய காரணம், ஏற்கனவே என்ன ரீதியில் பத்திரிகை வெளிவரவேண்டும், எவையை வைப் பற்றி அது அலசி எழுதவேண்டும் என்பனபற்றித் திட்டமிட்டு, அவைபற்றிய கையிருப்போடு தொடங்கப்படாமையே என நான் நினைக்கிறேன். இத்தவறு ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் குழுவால் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அடுத்து, ஆரம்ப ஈழநாதத்தில் வெளியான கலை, இலக்கிய விஷயங்கள் பற்றிச் சிறிது சொல்லவேண்டும். முதலில் ஞாயிறு மலராகவும் பின்னர் வெள்ளி மலராகவும் வெளியிடப்பட்ட ஈழநாத வாரப்பதிப்பில் கலை, இலக்கிய விஷயங்கள் என வெளிவந்தவை எந்தவித ஆழமான பாதிப்பையும் தராதவை என்றே கூறவேண்டும். காரணம் இவற்றுக்குப் பொறுப்பாய் இருந்தவர்களுக்கு ஆழமான, பன்முகப்பட்ட கலை, இலக்கிய அறிவு இருக்கவில்லை என்பதை நான் துணிந்து கூறுவேன். அதனால் இதற்குப் பொறுப்பாய் இருந்தவர்கள் உண்மையான, இன்றைய காலகட்டத்துக்கு உதவக் கூடிய கலை, இலக்கிய வாதிகளைப் புறந்தள்ளிவிட்டு, சாமான்ய கலை, இலக்கியவாதிகளையும்விடுதலைக்குள்ளிராக ஐந்தாம் படை வேலைசெய்தவர்களையும் பெரும் இலக்கிய மேதைகளாகக் காட்டுவதற்கு ஈழநாதத்தை ஓர்கருவி யாகப் பாவித்துள்ளனர் என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நான்கூறியே ஆகவேண்டும். இத்தகையு

திரிபுவேலையைத்தான் தினகரனுக்கு ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி செய்தார் என்பதை நான் உங்களுக்கு ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டினேன். அத்தகைய ஒரு திரிபைத்தான் ஈழநாதத்துக்குள் நுழைந்த சிலர் செய்துள்ளனர். கைலாசபதி உண்மையான ஈழத் தமிழரின் உரிமைப் போராட்டக் குரலை இலக்கிய உலகில் இருந்து மறைப்பதற்கு தினகரனைப் பாவித்தார். இவர்களோ, உண்மையான இலக்கியவாதிகளை ஒதுக்கிவிட்டு, விடுதலைக்கு விரோதியாய் இருந்தவர்களை, இலக்கிய சாமான்யர்களை முதன்மைப்படுத்த ஈழநாதத்தைப் பாவித்துள்ளனர். இதற்கு உதாரணமாக 01-04-90 ஈழநாதத்தில் வெளிவந்த, “இலக்குத் தவறாத இலக்கியவாதி - டானியல்” என்ற தலைப்பில் தேவி - பரமலிங்கம். எழுதிய கட்டுரையையும் டானியலின் சொந்த வாழ்க்கை - நேர்மை பற்றி வேறொரு பத்திரிகையில் பிரச்சினை எழுந்தபோது, அழலாடிக் குட்டன் என்பவர் அனாவசியமாக இதில் தலையிட்டு, பத்திரிகா தர்மத்தையும் மீறி ஈழநாதத்தைக் கருவியாகப் பாவித்து 06-04-90 இல்டானியலைக் காப்பாற்ற அதில் சப்பைக்கட்டுக் கட்டியபத்ததையும்காட்டலாம்.

இவ்வளவு தூரம் ஈழநாதம் பத்திரிகையால் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட டானியல் என்ற எழுத்தாளர் நமது ஈழத்தமிழர் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறார்?

இயக்கப் போராளிகளுக்குப் பயந்து தமிழ்நாட்டில் ரகசியமாக வெளியிட்டு இலங்கைக்கு வராத டானியலின் ‘இலங்கையிலிருந்து ஓர் இலக்கியக்குரல்’ என்ற அவரது பேட்டி அடங்கிய புத்தகம் இதற்குப் பதில் கூறுகிறது.

‘தமிழ்மூம் சாத்தியமாகுமா?’ என்று அப்பேட்டியில் கேட்கப்படும் கேள்விக்கு ‘சாத்தியமல்ல’ என்று ஒரேயடியாக மறுக்கும் அவர், அதற்குக் காரணமாக தமிழர் வாழும் பகுதியின் ‘சற்றுச்சார்பு’

தனிநாட்டிற்கு ஏற்றதாய் இல்லை என்றும், அங்கு தேவையான மூலாதார மூலப் பொருள்கள் இல்லை என்றும் கூறி தமிழ்மூத்தை நிராகரிக்கிறார்.

அடுத்து, “தனிசமூத் தீவிரவாத விடுதலைப் புலி இளைஞர்கள் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?”, என்ற கேள்விக்கு, இவர்களது இயக்கம் பிரிவினையை ஆதாரமாகக் கொண்டதென்றும், சிங்கள மக்களின் வெறுப்பை மேலும் அதிகரிக்கக் கூடிய தென்றும் 1971 இல் நிகழ்ந்த இலங்கை சேகுவேரா இயக்கத்துக்கு நடந்ததிலிருந்து இவர்கள் பாடம் கற்கவில்லை என்றும் இன்று உலக நாடுகளில் இதுபோன்ற இயக்கங்கள் முன்னேறாமல் இருப்பதை இவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்றும் போதனை செய்கிறார்.

இன்னோர் இடத்தில் சாதிக்கொடுமை பற்றிய கேள்விக்கு எழுதுமட்டுவாளில் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளையின் புத்தகங்களை உயர்சாதியினர் பறித்துக் கிழித் தெறிந்தனராம் ஆகவே சிங்கள இனவெறி யர்கள் யாழ். நூல்நிலையத்தைக் கொஞ்சத்தியது நியாயமானதே என்னும் ஓர் அற்புதமான சமன்பாட்டை முன்வைக்கும் டானியலின்மேதமையைன்னவென்பது?

இதுதான் நமது விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய டானியலின் நிலைப்பாடாகும்.

இவர் போன்றவர்களைப் பாராட்டி அதிக பக்கங்கள் ஒதுக்கியும் இவர்களுக்காக பெரிய அளவில் வக்காலத்து வாங்கியும் சமநாதம் முக்கியத்துவம் அளித்ததன் மூலம் தான் வரித்துக் கொண்ட இலட்சியத்துக்கே முரணாக அது நிற்பதோடு தமிழர் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய டானியல் போன்றோரின் செல்லாக்காசாகி விட்ட கருத்துகளுக்கு ஒன்றும் அறியாத இளைஞர்கள் மத்தியில் இது செல்லுபடி உத்தரவாதம் வாங்கிக்கொடுத்தது போல் ஆகாதா? ‘தாயகம்’ ‘அன்ன மூழி’ என்று பத்திரிகைகள் வெளியிட்டுக்

கொண்டு தாயகத்துக்கே விரோதமாகச் செயல்படும் செல்லரித்துப்போன இந்த வரட்டு இடதுசாரிகளின் ஆதிக்கம் ஈழநாத கலை இலக்கிய ஆசிரியர் குழுவைப் பீடித்தது வியப்புக்குரியதே!

(3)

இனி அடுத்த பகுதி. இது சமநாதத்தின் இரண்டாவதுகாலகட்டம். முதலாவது காலகட்டம் கோபு அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்ட போருக்கு முந்திய காலகட்டம் என்றால் இரண்டாவது, ஜெயராஜ் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்ட போரோடு தொடங்கும் காலப்பகுதியாகும்.

போர்க்காலத்தில்போருக்குரிய கருத்து நிமிஸ்வம் விரிவும் விறைப்பும் கொண்ட ஆசிரியரைச் சமநாதம் பெற்றது, ஓர்சந்தர்ப்ப விபத்தில்; சரித்திர நியதியாகும்.

கடந்த ஐந்து மாத காலம் வரை தான் சேகரித்துக் கொண்ட, பட்டுணர்ந்த அனுபவங்களை உரமாகக் கொண்டதன்காரணமாக அது பல்துறை அறிஞர்களும் ஆரவலரதும் மக்களும் மத்தியில் வேர்பாய்ச்சும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறது. அதன் பலன் அது அதன் பன்முகப்பட்ட சிந்தனையைத் தட்டி விடுகிறது.

எனினும் இதிலும் ஒரு சிக்கல், இக்காலகட்டத்தில் தான் ஒன்றுக்கொன்று முரண் பட்ட சக்தி நிலைகளை ஈழநாதம் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது இக்கால கட்டத்தில் தான் இதுகாலவரை சேகரித்து வைத்திருந்த அனுபவ விரிவுகளை மெல்ல மெல்ல வெளிக்காட்டக் கூடிய சந்தர்ப்பம் ஈழநாதத்திற்குக் கிடைக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் அவ்வனுபவத்தைச் செம்மையாக வெளிக்கொணர், வதற்கு, திமிரென வெடித்தெழுந்த போர்த்தடையாக நிற்கிறது. பிரசர் நெருக்கடி, பத்திரிகைக்குரிய காகிதப் பிரச்சினை என்று பல தடைகள். ஆனால் அதே நேரத்தில் வெடித்தெழுந்த போரே அது சேக

வித்து வைத்திருந்த அனுபவத்தைச் சிறிய அளவிலேனும் சிறப்பாகச் செய்வதற்குச் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடுகிறது.

இந்த இருவித முரண்பட்ட நிலைகளின் வெளிக்காட்டலே ஈழநாதத்தின் இரண்டாவது காலகட்டமாகும்.

இந்த முரண்பட்ட, நெருக்கடி கால நிலையில் அதிகளவு பயணக் கற்று மக்களுக்கு ஊட்டக்கூடிய ஒரேயொரு சாதனமாக விளங்கியதும் ஈழநாதமே என்றால் அது வெற்றுப்புகழிச்சியல்ல. எந்தச்சந்தரப் பத்தில், பொதுமக்கள் தொடர்பு சாதனமாக விளங்கும் ஒரு பத்திரிகைக்கூருபோராட்டத்துக்கும் அதன் பின்னிற்கும் மக்களுக்கும் அதிகளவு பயணத் தருவதற்குத் தேவைப்படுமோ அச்சந்தரப்பத்தில் ஈழநாதம் வெளிவந்ததோடு அதிகளவு பயணமக்கள் பெறவும் வாய்ப்பளித்தது என்னலாம்.

07.09.90 ஈழநாதம் பத்திரிகையின் தலைப்புச் செய்தியாக வெளிவந்த “தேடிய வரைத் தாக்கிய நாம், இன்று தேடித் தாக்குகிறோம்” என்ற செய்தி, மிகுந்த அர்த்தபுஷ்டி உடையதாக மட்டும் இருக்கவில்லை, நமது விடுதலைப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சியையும் அதன் முன்னணிப் பாய்ச்சலையும் காட்டுவதாய் உள்ளது.

கடந்த ஐமென் 11 ஆம் திகதிக்குப் பின்னர் வெளிவந்த அனைத்து ஈழநாதம் இதழ்களினதும், என் முழுத் தமிழ்முத்தி னதும், கருப்பொருளாக (Main Theme) ஆக இந்தச் செய்தித் தலைப்பே இருக்கிறது என்று சொன்னால், அது பிழையாகாது.

விடுதலைப் போராட்டத்தின் காரணமாக, “முன்னர் எம்மைத் தேடியவரைத் தாக்கிய நாம், இன்று அவர்களைத் தேடித் தாக்குகிறோம்” என்பது தான் விடுதலை அவாவி நிற்கும் இன்றைய தமிழ்முத்தின் முத்திய கருப்பொருள் என்றால், அதைப் பேணுவதற்கும், அதன் மூலம் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்கும், எம்மை

மேலும் அவ்வழியில் பலப்படுத்துவதற்கும் உரிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றை ஒருங்கிணைத்துப் பிரயோகப்படுத்த முனை வதே, அவற்றை மக்கள் மயப்படுத்தி வெற்றி கான முயல்வதே இன்றைய தேவையாகும். இந்தத்தேவையை பிரக்ஞர் பூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டதன் வெளிப்பாடாகவே ஈழநாதத்தின் இரண்டாவது காலகட்ட இதழ்கள் வெளிவந்தன. அதனால் இரண்டாம்கட்ட ஈழநாதத்தில் வெளிவந்த பல்துறை சார்ந்த ஒவ்வொரு அம்சமும், இந்த இலக்கை நோக்கிய ஆயுதமாக வெளி வந்தது என்னலாம்.

02.09.90 ஈழநாதம் ஆசிரிய தலையங்கம் பின்வருமாறு கூறி அமைகிறது. “தமிழ் மக்கள் இன்றைய யுத்த நெருக்கடிக்கு தொடர்ந்து முகம் கொடுப்பது போன்று, தொடர்ந்து செயல்படுவதோடு உள்ளாட்டு உற்பத்திகளையும் ஊக்குவிப்பதற்கு உடன் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதன் மூலம் எமது பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும். தங்கியிருக்கும் நிலை மாற வேண்டும்.”

ஆசிரிய தலையங்கத்தின் இவ்வேண்டுதலைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே உள்பக்கக்கட்டுரைகள் - அவை எத்துறை சார்ந்தவையாக இருந்தாலும், ‘நமது தங்கியிருக்கும்’ நிலையை மாற்றி நமது தேசியத்தை பேணுபவையாகவே - வெளிவந்துள்ளன. வெளிவருகின்றன.. ‘தமிழீழ ஆய்வு நிறுவனம்’ மழங்கும் பலவித உணவுற்பத்தி சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகள், 02-08-90இல் வெளியான “போர்க்கால விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டம்”, 03-07-90 இல் வெளியான “புருஷாத்மனின்” நெருக்கடி நிலையில் உணவுற்பத்தி போன்றவை நமது சிந்தனைக்குரியவை.

போர்க்காலத்தின் அறுவடையாகத் தமிழ்மண்ணில் அகதிகள் மலிகின்றனர். அவர்களை வைத்து அரசு தமிழ்முப்போராட்டத்தைச் சீரழித்து, தமிழினத்தை யே பாம்பாட்டப் பார்க்கிறது. 01-09-90 இல் வெளியான ‘அரசின் அகதி

முகாம், வாழ்விட உரிமையை மீறும் இன்னோர் செயல்' என்ற சாரணையின் கட்டுரை, அரசின் சதித்தன்மையை அம்பலப் படுத்துகிறது. 09-09-90 இல் வெளியான 'சிறிலங்காவின் காஸ்சேம்பர்' என்ற ஆசிரிய தலையங்கம், முன்னைய கட்டுரைக்கு இன்னோர் பரிமானம் கூட்டுகிறது. ஒஸ்விச் காஸ்சேம்பரில் யூதர்கள் பட்ட துன்பத் துக்கு நிகராக இன்று தமிழ்மீ அகதிகள், அகதிமுகாம்களில் இராணுவத்தினால் கொடுமைப்படுத்தப்படுவது எம் கனமுன்னே கொண்டு வரப்படுகிறது. போர்க்கால ஈழநாதத்தில் வெளியாகும் பெரும்பாலான ஆசிரிய தலையங்கங்கள் உலகவிடயங்களோடு தமிழ்மீ நிகழ்வினை ஓப்பிட்டு எழுதப்படுவதால் அவற்றை வாசிப்போரின் சிந்தனை விரிவடைய ஏதுவாகிறது என்பது இன்னோர் முக்கிய அம்சமாகும்.

அடுத்து, அகதிகள் சம்பந்தப்பட்டதோடு, தென் தமிழ்மீ மக்கள்படும் துன்பத் தின் படப்பிடிப்பாக வெளிவந்த 'உதிக்கும் திசைநோக்கி உன்னத பயணம்' ஈழநாதம் வழங்கிய ஓர் முக்கிய விஷயதானமாகும். சிறிது நீண்டுவிட்டதென்ற அபிப்பிராயம் நிலையபோதும் அதன் தகவல்கள் அழியாதவை.

மேலும் திருமலையின் கொதிநிலையை, அல்லர், பாலஸ்தீனம், காஸா என்பவற்றோடு ஓப்பிட்டு எழுதப்பட்ட (13-07-90) ஜெயாவின் கட்டுரை தனித்துவமானது. இன்னும் முஸ்லிம் மக்கள் சம்பந்தமாக 26-05-90 இல்வெளியிட்ட முஸ்லிம்க்களின் இறைமை முதமிழ்மீ விடுதலைப் போராட்டமும்' என்ற கட்டுரையைத் தொடர்ந்து 17-08-90இல் வெளியான 'முஸ்லிம்மக்களுக்கோர் வேண்டுகோள்' என்பது வரையிலான சில கட்டுரைகள் அவர்கள் பிரச்சினைகளை அனுகியிருந்தபோதும் அவர்களிடையே, சாதகமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் சக்தியைக் கொண்டிருந்தன எனக் கூறமுடியாது.

இன்று தமிழ்மீ விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அது

விரைவில் ஒரு சமுகமான தீர்வை எட்டுமான்று பலமட்டங்களில் கேள்வினமுப்பப்படுகிறது. அரசாங்கம் - ஆட்சிமட்டத்தில் இருக்கும் பலருக்கு இதைத் தீர்வுக்குக் கொண்டு வர விருப்பமிருந்தபோதும் அது அவர்கள் கையையும் மீறிப் போவதற்குரிய காரணம் என்ன' இதற்குரிய பதிலை 05-07-90இல் எழுதப்பட்ட 'இராணுவமயமங்கப்பட' அரசியலும் அரசியலமயமங்கப்பட்ட 'இராணுவமும்' என்னும் கட்டுரை தருகிறது. அரசியலுக்குள் இராணுவம் நுழைந்தால், வெங்கலக் கடைக்குள் யானை புகுந்தது மாதிரி எல்லாம் ஒரே அல்லோல் கல்லோலந்தான். ஆகவே நாம் தீர்க்கதறிசனத்துடன், நீண்டகால தயாரிப்புக்குரிய மக்களாய் இருக்க வேண்டும் என்பதை ஈழநாதம் மூலம் நாம் அறிகிறோம்.

இவ்வாறு போர்க்கால ஈழநாத இதழ்கள், பன்முகப்பட்ட தளங்களில் இருந்து, விடுதலை என்னும் ஒரே இலக்கை எட்டுதற்குரிய ஆக்க வேலைகளின் வழிகாட்டியாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அத்தோடு தமிழ்மீ மக்களின் அறியாமைக்கெதிராக போர் தொடுத்து தகர்த்தும் வருகின்றன. இதன் மூலம் ஏனைய பத்திரிகைகளில் இருந்து தனது வேறுபட்ட தனித்தன்மையை நிலைநாட்டியதோடு, மக்களை மாயைக்குள் தள்ளாமல், அவர்களைப் பொய்யமையில் இருந்து விழித்தெழு வைக்கும் அறி வாயுதம் என்பதையும் அது நிலைநாட்டியது பாராட்டற்குரியது.

ஆனால் பன்முகப்பட்ட துறைகள் மூலம் அறிவு புகட்டிய போர்க்கால ஈழநாதம், கலை இலக்கியப் பகுதியை ஒறுப்பாக்கியது பெருங்குறைபாடே. இடைக்கிடையேனும் அத்துறை மூலமான பங்களிப்பும் தேவை என்பது இங்கு கூட்டப்பட வேண்டும்.

(4)

இனி நாம் இறுதியாக ஈழநாதம் போன்ற பத்திரிகைகள், தமது தரத்தை மேலும் உயர்த்திக்கொள்ள என்ன செய்ய வேண்டும்?

இன்னும் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகம், உலக தரத்தை எட்டுகின்ற அளவுக்கு (ஆங்கிலமொழியில் வருவனபோல்) வளர்ச்சி யடையவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இந்தியாவின் தேசியப் பத்திரிகைபோல் வெளி வெளிவரும் ஒரு (Hindu) ஹிந்து பத்திரிகை போன்றோ அல்லது கடைசி குறைந்தளவு தென்னிலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் ஒரு (Island) ஜில்ஸ்ட் போன்றாவது நமது பத்திரிகைகள் தரமுடையனவாக இருக்க வேண்டும். ஜில்ஸ்ட் பத்திரிகை என்ன தான் இனவாததும் பேசியபோதும், அதன் உள்ள டக்க விஷயங்கள் பல்துறைப்பட்டவர்களையும் பல்லின மக்களையும் ஈர்ப்பனவாக விஞ்ஞானம், வரலாறு அரசியல், கலைஇலக்கியம், விளையாட்டு என்று பல்துறை சார்ந்த தனியான ஆக்கங்களை நாள் தோறும் வெளியிடுவதாக இருப்பதோடு தனது செய்தி வழங்கும் (News Sense) பாங்கினையும் அதே அளவுக்கு வளர்த்துள்ளதே அதன் வெற்றிக்குக் காரணமாகும்.

சமநாதத்தைப் பொறுத்தவரை, அதன் உள்பக்கக் கட்டுரைகள் அதனை ஓர் அறிவாயுதமாக ஆக்கியிருக்கின்ற அளவுக்கு அது தனது செய்தி வழங்கும் பாங்கினை வளர்க்கவில்லை என்றே கூற வேண்டும். இவை இரண்டும் சம வளர்ச்சியை அடையும்போதே பத்திரிகை வெற்றி பெறுகிறது.

வெற்றி பெறுவதற்கு விளம்பரமும் முக்கியம். ஒரு பத்திரிகை விளம்பரத்தைக் கூட்டுவதில் ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் அதற்காக அது தனது பக்கங்களையும் கூட்டாவிட்டால் அது மக்களை ஏமாற்றிச் சரண்டி வாழும் பத்திரிகையாகவே கவனிக்கப்படும் தீபாவளி மலர் என்று போட்டுவிட்டு, தீபாவளி பற்றி ஒரு சிறுகட்டுரையை மட்டும் போட்டுவிட்டு ஏனையவற்றையெல்லாம் விளம்பரத்தால் நிரப்பி மக்கள் வயிற்றில் புளிகரைக்கும் பத்திரிகைகளும் உண்டு.

இவற்றையெல்லாம் சமநாதம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சமநாதம் ஓர் உன்னத இலட்சியத்தோடு வெளிவரும் பத்திரிகை. இலட்சியம் எவ்வளவு புனிதமானதோ, அதேபோல் அது தொடும் விஷயங்கள் சகலதும் ஆழமானதாகவும் பத்திரிகையின் தோற்றம்-அமைப்பு - (Layout) அழகானதாகவும் இருக்க வேண்டும். பத்திரிகையின் வெற்றிக்கு அதன் தோற்றமும் முக்கியம் என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.

மரபுவழி வரும் பத்திரிகைகளைப் பார்த்து, அவை சதா மக்களுக்கு கடலைக் கொட்டைதான் கொறிக்கத் தெரியும் என்ற பாணியில் வெளியிடும் செய்திகளையும் அப்ததங்களினையும் பின்பற்றி அவையே பத்திரிகை விற்பனைக்கு உகந்தவை என்று நாம் என்னுவது பத்திரிகைத் துறை பற்றிய அறியாமையாலேயே ஏற்படுகிறது. நாம் நமது தரத்தைப் பேணத் தொடங்க ஏனையவையும் தானாகவே அவ்வழியைப் பின்பற்றத் தொடங்குகின்றன. இதை எனது அனுபவத்திலிருந்தே கூறுகிறேன்.

பத்திரிகையைப் பிரபலப்படுத்தவும் அதன் விற்பனையை அதிகரிக்கவும் மக்கள் அக்கறை காட்டும் கல்விக்கூடங்கள், கூட்டுறவு நிலையங்கள், சங்சமுக நிலைய விஷயங்கள் என்று பல துறைகள் பற்றி நமது ஆய்வுகள், வழிநடத்தல்கள் நுழையும் போது புதிய சக்தி தானாகவே நமது பத்திரிகைக்குத் திரள்கிறது.

சமநாதத்தின் முகப்பு வீணையைச் (யாழை) சின்னமாகக் கொண்டுள்ளது. பழந்தமிழரின் கலை ஆழத்தை மட்டும் நினைவு கூரவில்லை. யாழ்யாடி தந்த யாழ் மாநிலத்தையும், யாழ்நால் தந்த விபுலாங்கார் பிறந்த மட்டுநெகரையும் ஒரே வீச்சில் ஒருங்கிணைத்தே நினைவு கூருகிறது. இதுகூடச் சந்தர்ப்ப விபத்தல்ல. தமிழ்பேசும் தமிழ்மூழ் வாழ் இனத்தின் கூட்டு அபிலாபையின் வரலாற்று வெளிக்காட்டலே. உளவியல் ரீதியாக இதைக் கூறுவதானால், உள்ளொதுங்கியிருந்த கூட்டுப் பேர்மனதின் (Arche Type Consciousness) காலம் உணர்ந்த வெளிக்காட்டல் எனலாம். எனவே சமநாதம் வரித்துள்ள கொள்கையும் வெல்வதென்பது சரித்திருப்பதே.

எழுதுகோல் ஆட்சீயின் எழுச்சீயும் வீற்ச்சீயும்

பத்திரிகைத் துறையையும் — ஏனைய துறைகளைப் போன்று — பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து அனுகவாம். இந்த அனுகுமுறைகள் ஒன்றை ஒன்று விவக்குபவையல்ல. (*Not mutually exclusive*).

பத்திரிகைத்துறை என்ற பதம் பிளேட்டோவின் மாராத, நித்திய எண்ணக்கருவைப் (Platonic Idea or Essence) போன்று மாராத ஒன்றினைக் குறித்து நிற்பதில்லை. அதன் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் வரலாற்றுப் பின்னணியில் நோக்க வேண்டும். அது எங்கு எக்காலத்தில், எத்தகைய சூழ்நிலையில், யாருடைய (குறிப்பாக எந்த வர்க்கத்தினரின்) நலன்களுக்காக தோன்றியது, பணியாற்றியது என்பதை ஆராய்ந்தால்தான். அதன் இன்றைய நிலையை சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியும் எனச் சிலர் வாதாடுகின்றனர். இந்த அனுகுமுறையைச் சுருக்க மாக, வரலாற்று அனுகுமுறை — அதுவும் மார்க்சிய நோக்கின் சாயல் கலந்தமுறை — எனலாம்.

இந்த அனுகுமுறையோடு தொடர்புற்றிருக்கின்றது சமூக வியல்பாற்பட்ட (Sociological) அனுகுமுறை. பத்திரிகைத் துறையை ஓர் சமுதாய நிறுவனமாக (Social institution) அது நோக்கி, இந்த நிறுவனத்திற்கும் ஏனைய சமுதாய நிறுவனங்களுக்குமிடையேயுள்ள இடைவினைகளை (Interaction) ஆராய வேண்டுமென இந்த அனுகுமுறை வற்புறுத்துகின்றது.

இன்னுமொரு கோணத்திலிருந்தும் பத்திரிகைத்துறையை நோக்கலாம்: காலப்போக்கிலே அது எவ்வாறு தனக்கிடப்பட்டிருந்த கைவிலங்குகளையும், வாய்ப்புட்டுக்களையும் உடைத் தெறிந்து தனது சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டியது; காலத்துக்குக் காலம், நாட்டுக்கு நாடு இந்தச் சுதந்திரம் எவ்வாறு விரிந்தும், சுருங்கியும் வந்திருக்கின்றது என்பதனை இந்த அனுகுமுறை வற்புறுத்துகின்றது.

ஏ. ஜே. கணகரப்பன்
பத்திரிகையாளரும்,
யாழ். பல்கலைக் கழக
விரிவுரையாளரும்.

பத்திரிகைத்துறையைப் பற்றி எழுதுபவர்கள், குறிப்பாக மேலை நாட்டவர்கள், 'பத்திரிகைச் சுதந்திர' அனுகுமுறையையே பெரும்பாலும் கடைப்பிடிக்கின்றனர். என்போன்ற மாஜிப் பத்திரிகையாளர்களையும் இந்த அனுகுமுறை கவர்வதில் வியப்பொன்றுமில்லை: சுதந்திரம் வேண்டாம் என்று யார்தான் கூறுவார்கள்?

இந்தச் 'சுதந்திர காவியத்தின்' ஓர் 'காண்டு' மாகத்தான் 'வாட்டர்கேட் ஊழலையும்' (Watergate scandal) அது எவ்வாறு அமெரிக்க ஜனாதிபதி நிக்சன் பதவி விலகவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உண்டாக்கியது என்பதனையும் பெருமையோடு 'பத்திரிகைச் சுதந்திர' அனுகுமுறையாளர்மேற்கோள் காட்டுகின்றனர்.

பெருமைப்பட வேண்டிய விஷயம் தான்.

பெரும்பாலான முன்றாம் உலக நாடுகளிலே இத்தகைய பத்திரிகைச் சுதந்திரம் தானும் இல்லையென்பதை ஒப்புக்கொண்டு, நாம் வெட்கித்து தலை குனியவேண்டும்.

ஆனால் ஓர் அயோக்கியன் வீழ்ந்ததால், அமெரிக்காவில் அசரரின் ஆட்சி, அவர்களால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட அடிப்படை அமைப்பு பூண்டோடு அழிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளமுடியாது. 'வாட்டர்கேட்' டைத் தொடர்ந்து, 'கொன்ராகேட்' ஊழல் நிகழ்த்தான் செய்தது. அயோக்கியன் நிக்சனைத் தொடர்ந்து, அசரன் ரேகனும், இப்பொழுது புஷ்கம், வெள்ளை மாளிகையில் குடிபுகுந்தனர்.

ஆட்சியாளர்களின் ஊழல்களை அம்பலப்படுத்துவதும், கண்டிக்கவேண்டிய வற்றைக் கண்டிப்பதும் பத்திரிகைகளின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும் என்பதையாவரும் — கொள்கையளவிலாவது — ஏற்பார். ஆனால் இந்தப் பணி ஆனும் வர்க்கத்தினரால் வரையறுக்கப்பட்ட ஓர் எல்லைக்குள்தான் நிகழ்கின்றது என்பதை பத்திரிகையாளர்கள் மறக்கவோ, மறைக்கவோ கூடாது. அம்பலப்படுத்தப்படாத எத்தனை 'வாட்டர்கேட்'கள் உள்ளன என்பது இறைவனுக்கு மட்டுமே தெரியும்: சுதந்திரத்துக்கும் அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கும் உண்மையாக உத்தரவாதும் அளிக்கக்கூடியவர்கள் மக்களே ஒழிய, பத்திரிகைகள் அல்ல.

பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் வாயிலாக பத்திரிகைத் துறையை அனுகும் முறையும் உண்டு.

பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் பங்கு, அவர்களின் பணிபற்றி நான் இங்கு சில வற்றைக் குறிப்பிட விழைகிறேன்.

பத்திரிகைகளை, அவற்றின் ஆசிரியர்களின் ஆளுமையின் வெளிப்பாடாக நோக்கும் வழக்குண்டு. இந்த நோக்கு ஒரு சில காலகட்டங்களைப் பொறுத்தவரை — அதை பொற்காலம் என்று சிலர் கருதலாம் — பொருந்தும். குறிப்பாக சென்ற நூற்றாண்டிலே, இங்கிலாந்தைப்பொறுத்த வரை, பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் அரசியல் போக்குகளை நிர்ணயிப்பதில் பெரும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தனர். அதற்கு ஓர் அடிப்படைக் காரணம் இருந்தது. பத்திரிகை ஆசிரியர்களும், ஆட்சியாளர்களும் ஒரே மேல் தட்டு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் பற்றியிருந்த விழுமியங்கள் ஒத்த தன்மையுடையனவாய் இருந்தன. ஆதலால் எழுதுகோலுடைய கருத்தை செங்கோல் எதிர்பார்த்து நின்றது. மேலும், பத்திரிகைகளை வாசித்த வர்களும் ஒப்பிட்டவில் குறைந்த தொகையினர். ஒய்வை நிறையப் பெற்றிருந்த வர்க்கத்தினராக (Leisure class) இருந்ததனால், ஆறு அமர இருந்து ஆறுதலாக ஆசிரியர் தீட்டிய தலையங்களை ஊன்றிப் படித்தனர். இத்தகைய சூழ்நிலையில் பத்திரிகையை, பத்திரிகை ஆசிரியரின் ஆளுமை வெளிப்பாடாக கண்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

ஆனால் இன்றோ நிலைமை முற்றிலும் வேறு: பத்திரிகை ஆசிரியர்தான் தலையங்கத்தை தீட்டவேண்டுமென்ற நியதியில்லை.

தலையங்கங்களை எழுதுவதற்கு என்று 'தலையங்க எழுத்தாளர்கள்' (Leader-Writers) இருக்கின்றனர். பத்திரிகைத் துறையும் கைத்தொழில் மய அமைப்பிற்குள் உள்வாங்கப்பட்டுவிட்டது. வாசகர் தொகையும் பல்கிப் பெருகிவிட்டது. இன்று பத்திரிகை வெகுசன தொடர்பு சாதனங்களில் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. இந்தப் பின்னணியில் பத்திரிகை ஆசிரியனின் தனித்துவம் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை.

அத்துடன் இன்றைய அவசர யுக வாசக ஞாக்கு நீண்ட பிரசங்கம் போன்ற தலையங்கங்களையோ உயர் இலக்கிய மணம் கமமும் நடையையோ வாசிப்பதற்கும் கவைப்பதற்கும் நேரமில்லை, மன பக்குவமுமில்லை.

அப்படியென்றால் இன்றைய பத்திரிகை ஆசிரியனின் பங்கும் பணியும் என்ன?

'என்னுடைய தாத்தாவிற்கு யானை இருந்தது' என்ற பழம் பெருமை பேசும் மனப்பான்மையை விடுத்து தன்னுடைய ஆட்சிப்பரப்பு முன்பைவிடக் குறுகிவிட்டது என்பதை அவர் முதலில் உணர வேண்டும்; இன்றைய வாசகனின் தேவைகளும் மாறிவிட்டன என்பதை அவர் உணர்ந்து, இம்மாறிய சூழலுக்கு ஏற்பதனது பணிகளை— மக்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தல், வாசகனின் அறிவை விரிவடையச் செய்தல், இன்றைய விஞ்ஞான உலகிலே வாழ வல்லவனாக அவனை நெறிப்படுத்தல்— ஆற்ற அவர் முனைய வேண்டும்.

இப்படி நோக்கும் போது இன்றைய தேவைகளை கணக்கில் எடுத்து, ஆழநாதத் தின் ஆசிரியர்கள் தமது பங்கினை செவ்வனே ஆற்றியுள்ளனர் என்று நான் கருதுகின்றேன்.

* * * * *

சரித்திரம் சமைத்திடும் காலமிது!
சந்ததி விழித்திடும் நேரமிது!
எரித்திடும் விழிகளால் எதிர்நோக்கு-உன்
எதிர்ப்பினில் எதிரியை புறம் ஓட்டு!!

பாப்பாணன்

* * * * *

சமநாதம் வெளியிட்ட செய்தி விபரணக் கட்டுரைகள் ஒரு பார்வை

யாழ்ந்தானில் சமநாதம், சமநாடு, உதயன், முரசோனி ஆகிய நான்கு பத்திரிகைகள் இன்று தமிழில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இப்பத்திரிகைகள், சாதாரணமாக இருக்க வேண்டிய பத்திரிகைப் பிரசர வசதிகள் இல்லாத குழ்நிலையிலும் வெளிவந்துகொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் பலவற்றில் இருவகைத் தினசரிப் பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. காலைத்தினசரிகள் நாடளாவிய ஸ்நியோகத்தைக் கொண்டதாகவும் மாலைத் தினசரிகள் குறித்த நசரத்திலும் அதனால் பிரதேசத்திலும் வினியோகத்தைக்கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றன. எமது நாட்டில் பிரதேசப் பத்திரிகைத்துறை வளர்ச்சியடையாதபோதும் யாழ்ப்பானை இதற்கு விதிவிலக்காக அமைகிறது. யாழ்ப்பானைப் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டு ‘‘உதயதாரகை’’ (Morning star) இந்து சாதனம் போன்ற பத்திரிகைகள் நாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வெளிவந்துகொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நல்ல பத்திரிகைப் பிரசர செயற்பாட்டிற்கு பல்துறைத் தண்மை கொண்ட நகரங்களே அடித்தளமாக அமைகின்றன. குறித்தநகரம் அரசியல், நிர்வாகம், வங்கிமுறை, போக்குவரத்து, சர்வதேசத் தொடர்பு கொண்ட நிலையமாக அமையுமிடத்து செய்திப் பரிவர்த்தனைகளை உடனுக்குடன் பெறுவது இலகு வானது. யாழ்ப்பானத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட அம்சங்களில் சில சிறிய அளவில் காணப்படுகின்றன, பொதுவாக நோக்கின் பத்திரிகை வெளியீடுகளின் சாதக குழ்நிலைகள் குறைவாகவே உள்ளன. எனினும், பல்துறைகளில் யாழ்ப்பானத்தின் தனித்துவமான பண்பும் அச்சேற்றல் துறைகளில் இந்நகர் கண்ட வளர்ச்சி, வாசகர் எண்ணிக்கை, செறிவான குடிப்பரம்பலும் அதன்மூலம் கிட்டிய வினியோக வசதி போன்ற காரணிகளால் இன்றைய சாதகமற்ற குழ்நிலைகளிலும்கூட செய்தித் தாள் வெளியீட்டுத்துறை நின்றுபிடிக்கக்கூடியதாகவுள்ளது.

பேராசிரியர்
பாலசுந்தரமுபின்னை
Ph. D.
தலைவர், புளியியற்றுறை
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

“ஆழநாதம்” 1990 பெப்ரவரி மாதம் 19 ஆம் திங்கள் வெளி வரத்தொடங்கியது. தொடக்க காலத்தில் பத்திரிகையின் அளவு பெரிதாகவும் பக்க எண்ணிக்கை எட்டாகவும் தாங்கி வந்த விடயங்கள் பலவாகவும் காணப்பட்டன. அண்மைக்காலங்களில் பத்திரிகைத் தட்டுப்பாட்டினாலும் பிற வசதியினங்களினாலும் அளவு, பக்கங்னினிக்கை குறைவடைந்து வந்தமை கூடுதலான பக்கங்களையோ நீண்ட கட்டுரைகளையோ தாங்கிவருவது கடினமாக இருப்பதுபோல் தெரிகிறது.

ஆழநாதத்தின் ஆரம்பகால வார வெளி யீடுகள் கூடியளவு சிறுக்கதை, கவிதை, இலக்கியத்துணுக்குகள், வீரவரலாறுகள், தமிழர் கலாசாரம் போன்ற விடயங்களைத் தாங்கி வந்தன. தினசரி வெளியீடுகள் சிறப்புக் கட்டுரைகளை வெளியிடும் போக்கைக் கொண்டிருந்தன. இச்செய்தித் தாளில் வெளிவந்த கட்டுரைகளை நோக்கு மிடத்து சர்வதேசவிவகாரம், பிரதேச அபிவிருத்தி, கலாசாரம், விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பம், மருத்துவம், விளையாட்டுத்துறை போன்ற தலையங்கங்களில் காணப்பட்டன. இச்செய்தித் தாள் சர்வதேச விவகாரங்களுக்கு தனியிடத்தைக் கொடுத்ததுடன், அவற்றைத் தொடர்ச்சியாகவும் வெளியிட்டு வந்தது. சர்வதேச ரீதியில் காலனித்துவம், நவகாலனித்துவம், சிறுபான்மை இனங்களின் பிரச்சினைகள் பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிட்டன. காலனித்துவத்திற்கு எதிராகப் போராடும் தென்னாபிரிக்க கறுப்பினத்தவரின் பிரச்சினை, பாலஸ்தீனின் பிரச்சினை, காஷ்மீர் பிரச்சினை, இந்துசமுத்திரத்தில் வல்லரசுகளின்போட்டி திருகோணமலையின் சர்வதேச முக்கியத்துவம், இந்தியா - பாகிஸ்தான் உறவுகள் சார்க் நாடுகளின் ஒத்துழைப்பு, ஜேர்மன் மீன் இணைப்பு, சோவியத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் மறுசீரமைப்பும் அதன் தாக்கங்களும், கிழக்கு ஜோரோப்பாவில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள், வளைகுடா நெருக்கடி போன்ற சர்வதேச விவகாரங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் இடம் பெற்றிருந்தன.

தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. இக்கட்டுரைகள் சர்வதேசக் கெட்டிடிகளின் உள்ளிலாக்கங்கள் பற்றிச் சிறப்பான முறையில் நடைநிலை நின்று ஆராய்ந்திருப்பதை அவதானிக்க கூடியதாக உள்ளது. சர்வதேசச் சஞ்சிகைகளில் வெளியிடும் பாணியில் இக்கட்டுரைகள் விடயங்களை இறுக்க மாகப் பிழிந்து தந்திருப்பது அவற்றின் சிறப்பம்சமாகும். Time, Newsweek போன்ற சஞ்சிகைகளின் பண்பு தென்படுகின்றது.

இந்தியா, தமிழ் மாநிலம் தொடர்பாக பல்வகைப்பட்ட கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவை இலங்கைத் தமிழ் மக்களுடன் தொடர்புட்ட விடயங்கள் குறித்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக இந்திய அமைதிப்படை இங்கு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளினால் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள், அவற்றின் செயற்பாட்டினால் ஏற்பட்ட விமர்சனங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள் பற்றியும் அப்பிரதேசங்களின் உள்ளார்ந்த பொருளாதார வளங்கள், அங்கு மேற்கொள்ளக்கூடிய அபிவிருத்தி முயற்சிகள் பற்றிய கட்டுரைகளும் இச்செய்தித் தாளில் வெளிவந்துள்ளன. உதாரணமாக தீவுப்பகுதிகளின் அபிவிருத்தி, வவுன்யா மாவட்டத்தில் உழுந்துச் செய்கை, மன்னார் மாவட்டத்தில் மரமுந்திரிகைச் செய்கை, கிழக்குக் கரையோர அபிவிருத்தி, மூல்லைத்தீவுத் தென்கரையோரக் கிராமங்களை மீள அபிவிருத்தி செய்தல் பற்றிய கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை யாவும் எமது மக்களைப் பொருளாதாரத்துறையில் மேம்படுத்தவும் தற்சார்புப் பண்பினை வளர்க்கவும் நோக்காகக் கொண்டுள்ளன. மேலும் வெவ்வேறு நகர்கள், பிரதேசங்களில் அன்றாடம் காணப்படும் நடப்புப் பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. அவை மக்களின் கவனத்திற்குப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றுக்கு விரைவான தீர்வு காணப்பதற்கு நிர்வாகிக்கணக்கு உதவியிருக்கலாம்.

வரலாறு, கலாசார அம்சங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கட்டுரைகளும் இச்செய்தித்

தாளில் வெளிவந்தமை அவதானிக்கத்தக்கது. கலாநிதி சி.க.சிற்றம்பலம், திரு. புஷ்பரத்தினம் ஆகியோரின் கட்டுரைகள் தமிழ்மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம், தமிழர் பற்றிக்கரும் கிராமியக் கல்வெட்டுக்கள், வரலாற்றில் தமிழ்மொழிப்பாவன பற்றி ஆராய்ந்துள்ளன. இக்கட்டுரைகள் மூலம் இந்த நாட்டில் தமிழ் மக்களின் வரலாற்றினைப் பல்வேறு துறைகளில் அவர்களின் பங்களிப்பினையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. மேலும் தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பண்பாடு, கலாசாரம் என்பனவற்றை வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்ட பல கட்டுரைகள் காணப்படுகின்றன. எமது பாரம்பரியப் பண்பாட்டைப் பாதுகாத்து அதன் தனித்துவம் பேணப்பட வேண்டும் என்ற நிலையை இக்கட்டுரைகள் வலியுறுத்தியுள்ளன. இதனால் இந்தியக் கலாசாரக் கலப்பினால் ஏற்படும் தாக்கம் நிரந்தரமாக எமது கலாசாரத்தை அழிக்காமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலையை பல கட்டுரைகள் வலியுறுத்தி வருகின்றன. இதுகாலத்தின் தேவை என்நாம் கருத இடமுண்டு.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் விடுதலை வேட்கை மிக்க படைப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. வீரமும் தியாகமும் நிறைந்த உணர்வை ஊட்டும் கவிதைகள், கதைகள், குறிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. மேலும் ஆங்கில, பிரான்சிய மற்றும் பிற மொழி ஆக்கங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மருத்துவம் பற்றிய ஒருசில கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக வயிற் நோட்டம், புற்றுநோய், தொழுநோய் பற்றிய கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இதில் டாக்டர்களின் பணி பாராட்டத் தக்கது. கடந்த ஆண்டுகளில் சர்வதேசச் செய்தித்தாள்களில் சூழல் மாசுபடல்மாற்று எரிபொருள்களைக் கண்டறிதல், விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பவிருத்தி, சுற்றுலாத் துறை என்பன பற்றி அதிகளவு எழுதப் பட்டபொழுதும் அவை சம்பந்தமான கட்டுரைகள் “சம்நாதத்தில்” பெருமளவு இடம் பெறவில்லை எனக்கூறலாம். தென் னாசியாவை குறிப்பாக இந்தியாவில் நல்ந்த பிரிவினரின் முன்னேற்றம் பற்றியும், உடல் ஊனமுற்றோரின் புனர்வாழ்வு குறித்தும் கூடிய அக்கறை காட்டப்பட்ட போதும், இவ்விடயங்கள் அதிகளவு இங்கு முக்கியம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

பொதுவாக நோக்கும் போது இதனது செயற்பாடுகள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளதுடன் சமுத்தமிழ் மக்களது பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் வெளிக் கொண்டுவரும் பத்திரிகையாக செயல்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது. உள்நாட்டு வெளிநாட்டு செய்திகளைமுழுமையாக அறிந்துகொள்ளத் துடிக்கும் மக்களின் எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றி விடுகின்றது. இப் பத்திரிகையின் பணி நல்ல முறையில் தொடரும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

ஓரு கோடிக் கலீதைகளால்
உலகம் போற்றும்
பெருங் கவீருண் என நாமம்
பெற்றால் - அ.:து
ஓரு சொட்டு ஏத்தத்தை
உரிமைப் போரில்
தருபவனீன் புகழ்முன்னே
தூசு! தூசு!!

- சுபத்திரன்

ஊடுருவி நெரும் சித்திரங்கள்

ஓவியக் கலை என்பது கண்ணிற்கு விருந்தவிப்பதுடன் தனது கடமையை முடித்துக் கொள்வதல்ல. பார்வையாளன் மனதை ஊடுருவி, நெருடி, அவனது சிந்தனையில் புதியதொரு உத்வேகத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். இந்தப் பணியில் மிகக் கூர்மையானதும் சக்தி வாய்ந்ததாகவும் இருப்பது கேளிச் சித்திரம் (கார்ட்டூன் ஓவியம்).

எந்தவொரு சாதாரண வாசகனும் பத்திரிகையை கையில் எடுத்தவுடன் அவனது கண்கள் முதன் முதலில் மொய்ப்பது கேளிச் சித்திரத்தைத் தான். அத்தனை தூரம் அதுபரவலான மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில் இறங்குகின்ற ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றன. என? பெரிய பெரிய தலைவர்கள் கூட கேளிச் சித்திரங்களிடம் மிகவும் அச்சம் கொண்டவர்களாகவே இருந்தார்கள் — இருக்கிறார்கள். தங்களைப்பற்றிய கேளிச் சித்திரங்கள் வந்துவிடக் கூடாதே என்று ஏங்கினார்கள்—ஏங்குகிறார்கள்.

பிரபல கேளிச்சித்திர ஓவியர் சங்கரிடம் நேரு மிகவும் பயம் கொண்டவராய் இருந்தார். ஒருதடவை நேருவைப்பற்றிய கேளிச் சித்திரம் வரைவதற்கான சிந்தனையுடன் உணவு மேசையில் உட்கார்ந்து இருந்தார். அப்போது அங்கு வந்த நேரு “எனக்கும் உணவுபரிமாறுங்கள்” என்று கேட்டு உண்டுவிட்டுப் போனார். சங்கரிற்கு குழப்பமாகிவிட்டது. தன் கேளிச்சித்திரத்தில் ‘நேருவைத் தாக்குவதா? வேண்டாமா?’ என்று திகைத் தார். இவ்வாறு தான் நேருவே கூட கேளிச்சித்திர சங்கடத்திலிருந்து தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது.

அத்தனை கூர்மையானவை அவை. ஆனால் இன்று காணக் கிடைப்பவை எல்லாவற்றையுமே ‘கேளிச் சித்திரங்கள்’ என்று சொல்லி விடுவதற்கில்லை. வெறும் ரேகைகளிலேயே நம்பிக்கை உள்ளவையும்—உட்கருத்து இல்லாதவையுமானவை தான் அநேகம். பசி எடுத்தவனிற்கு பாத்திரமல்ல முக்கியம், உண்ணும்

பண்டம் தான் முக்கியம்— பாத்திரம் தங்கத்தில் இழைத்ததோ, சிரட்டையோ என அவன் கவலையுறான். ஒரு கலைப் படைப் பிற்கும் அது போலத் தான். எடுத்த உருவை விட அதில் உள்ள கருவே பிரதானம். கருவைத் தாங்குவது தான் உருவின் வேலை.

அந்த வகையில் சில பிரபல ஓவியர் களைப் பார்த்தால் - ஓவியர் ஆர். கே. ஸ்க்ரீமன் அவர்களின் ஓவியங்கள் உருவில் சிறப்பானவையாக இருக்கும்; ஓவியர் அழுவி னுடையவை உருவில் சிறப்பென்று சொல்ல முடியாது— குழந்தைகளின் கிறுக்கல் போல இருக்கும். ஆனால்—கருவோ மிக மிகச் சிறப்பாக இருக்கும். ஓவியர் போலத்கூரேயினுடையவை உருவில் சாதாரணமாய் இருக்கும் - கருவென்று சொல்ல ஒன்றுமே இருக்காது. டேவிட்டோவினுடையவை உருவிலும் சரி கருவிலும் சரி சிறப்பான வையாக இருக்கும்.

நம் நாட்டு ஓவியர் தயாவினுடைய ஓவியங்கள் பண்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவை. ஓவியர் அழுவின் ஓவியங்கள் போன்று கருவில் உயர்ந்து நிற்கின்றன. தயாவினுடைய இந்த கேளிச்சித்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அது இன்றையையும் நாளையையும் பற்றிப் பேசுகிறது; இலங்கையின் இழிநிலையை நையான்தி

செய்கிறது. ‘‘இராணுவ மிடுக்கு; எடுப்பது பிச்சை—பேச்சுப் பல்லக்கு தம்பி கால் நடை’’ என்பது போல.

‘‘போர் முறையில் பல மரபுகள் உண்டு. இலங்கை அரசு பிச்சை எடுத்துப் போர் செய்யும் புதிய மரபில் செல்கிறது. அப்படியாயினும் அது வெற்றி பெறுமென்றாலும் காரியமில்லை; ஏற்படப் போகும் தோல்வி யினால் எத்தனை பெரிய அவமானம்! அது மட்டுமல்ல, ஏற்பட்டுவரும் பொருளாதாரச் சரிவால் நாளையும் கூட அது பிச்சை எடுப்பதே அதன் வாழ்வாகப் போகிறது’’ இவற்றை பார்வையாளன் சுயமாகவே சிந்திப்பதற்கு கனதியான கருவைத் தாங்கி நிற்கிறது தயாவின் கேளிச்சித்திரம்.

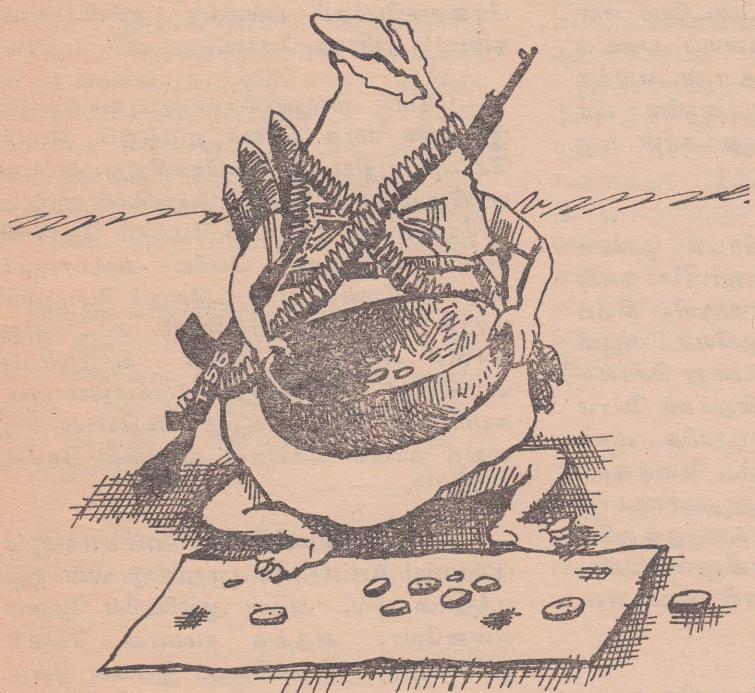
ஓவியன் என்பவன் ஆசிரியக் கலைஞர் (Editorial Artist) என கருதப்படுபவன். ஒரு பத்திரிகையில், அதன் ஆசிரியரின் தேவை என்னவோ, அதற்கு சமமான தேவை ஓவியனிற்கும் இருக்கிறது. இதனை நன்கு உணர்ந்து வரைந்திருக்கிறார் ஓவியர் தயா.

பசித்தவனுக்கு பண்டம் தான் முக்கியம் பாத்திரமஸ்ஸ
கருத்தோவியத்திலும் கருத்துத் தான் முக்கியம்.

**நகத்தால் - கண்ணின் இமைகளால்
சிந்தும் ஒவ்வொரு துளி உதிரமும் - கூட
கவிதைகள் எழுதும்!
புதுயுகம் வரையும்!!**

கவனத்தில்
நிலைத்த
கருத்தோவியம்

ஓவியர்: குத்யா

வெளியிட்ட திகதி:
12-06-1990

மனிதனின் மனப்போக்கை சிருஷ்டிக்கும் மகத்தான காதனம் பத்திரிகை. எனவே பத்திரிகையின் பணி புனிதமானது. பத்திரிகை என்பது ஓர் அறிவுக் களஞ்சியம். அறிவொளி பரப்பும் கலங்கரை விளக்கம். பத்திரிகை படிப்பவன் பண்டிதனாக வேண்டும்; பண்பாளனாக வேண்டும். எனவே ஒரு பத்திரிகை விவேகத்தை வளர்த்து, விழிப்பை ஏற்படுத்தும் வித்துவம் கற்றிருக்க வேண்டும்.

(தை - 1969 சிரித்திரனிலிருந்து)

பிரத்தானியரின் பிரத்தானும் தந்தீரமும் தமிழ் மக்கள் பலியாசிய விதமும்

முன்னுரை:-

1920 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1947 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதி தமிழ் மக்களின் தலைவரித்தை நிர்ணயித்த ஒர் ஆக்காலப்பகுதியாகும். இலங்கை இந்தியாவின் ஒரு மாகாணமாக இணைந்து லீட்கூடிய வாய்ப்பிற்குந்ததை உணர்ந்த சீரத்தானியர்கள் அதனை ஒடுக்கும் முகமாகக் கீங்களவர்களை ஒருப்திப்படுத்தும் பொருட்டு தமிழர்களைப் பலியிட்டனர். இந்த வகையில் தமிழரைப் பலியிட்ட பெட்டானார், சோல்பெரி அரசியல் அமைப்புத் திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. சீரத்தானியர் இலங்கையைப்பட்டு வெளி யேறிய பீண்பு கீங்களவர் இந்தியா மீதான ஒமது அச்சத்தை புதாகாரப்படுத்தி அதனை பெயரால் தமிழரைப் பலியிட்டனர். இலங்கைக்கான இந்தியப் பீண்ணரீயரின் பெயரால் ஒடுக்கப்பட்டு வந்த தமிழ் மக்களை இந்திய அரசும் ஒடுக்குவதில் ஈடுபட்டது. சீரத்தானியரால் தமிழ் மக்கள் பலியிடப்பட்டதைக்குரிய காரணிகளை ஆராய்வதென்பது ஒரு பழங்குடை அல்ல. உண்மையான காரணிகளைக் கண்டுகொண்டால் அது நிகழ்கால அரசியல் ஜிவந்திக்கு ஊட்டத்தை ஏற்படுத்தும். வரலாறு என்பது ஒரு பழங்குடையல்ல. அது நிகழ்கால, எதிர்கால வளர்க்கி விதிகளுடன் சரிவர இணைக்கப்படும்பொழுது அது ஜிவந்திக்குரிய உயிர்காட்டத்தைப் பெறும். தமிழ் மக்கள் அவர்களின் பெயரால் அல்லாமல் யார் யாரோவின் நலங்களுக்காக பலியிடப்பட்டு வந்துள்ளனர் என்ற உரல் ற்றுப் போக்கை இக்கட்டுரை எண்டறிய முயற்சிக்கின்றது.

ஆய்வு என்பது புலனுக்குத் தெரிவற்றை அப்படியே காட்டி வீடுவது யட்டுமல்ல; புலனுக்குத் தெரியாது புதைந்து கிடைக்கும் உண்மைகளை புலப்படுத்தும் முயற்சியே ஆகும்.

மு. திருநாவுக்கரசு

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் முக்கிய தாக்கம் விளைவிக்கும் ஒரு காரணமாக இலங்கையுடன் தொடர்புற்றதான் இந்தியப் பின்னனி அமைந்துள்ளது. இந்தியப் பின்னனி அடிப்படையில்தான் பிரித்தானியர் இலங்கைக்கான அரசியல் நடவடிக்கைகளைக்கைக்கொண்டனர். பிரித்தானும் தந்திரத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள் பிரித்தானியர்கள். சிறுபான்மை இனத்தை அணைத்துக் கொள்வதன் மூலம் சிறுபான்மை - பெரும்பான்மை இனங்களுக்கிடையில் பகைமையை உருவாக்கி சகல இனங்களையும் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ்வைத்திருப்பதற்கு ஏதுவான ஒரு முறையே இந்தப் பிரித்தானும் தந்திரமாகும்.

இந்தியாவில் இந்து, பெளத்தம், இஸ்லாம் என்ற அடிப்படையில் பிரிவினைக்கொள்கைகளை பிரித்தானியர் வளர்த்தனர். இந்தியாவில் சிறுபான்மையினரான பெளத்தார்களுக்குச் ‘‘சார்பாக’’ நடந்து பின்பு பல உள்நோக்கங்களின் அடிப்படையில் பெளத்தர்கள் வாழ்ந்த பர்மியப் பருதியை 1935ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து பிரித்து தனி அரசு அமைப்பின் கீழ்க்கொண்டு வந்தனர். அதேபோல சிறுபான்மையினரான இஸ்லாமியர்களுக்குச் ‘‘சார்பாக’’ நடந்து இறுதியில் 1947ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தானைப் பிரித்தானியர் பிரித்து தனியரசாக்கினர். [1]

இவ்வாறு சிறுபான்மையினருக்கு ‘‘சார்பாக’’ நடந்துகொள்வதே பிரித்தானும் கொள்கையின் மூலத் தந்திரமாகும். ஆனால் இலங்கையில் பிரித்தானியர் சிறுபான்மையினத்தவரான தமிழர்களுக்குப் பாதகமாக நடந்து பெரும்பான்மை இனமான சிங்கள - பெளத்தர்களுடன் கைகோர்த்துள்ளனர். இந்த முரண்பாடு ஏன் திகழ்ந்தது? எப்படி நிகழ்ந்தது?

நானூறுக்கும் மேற்பட்ட தனித்தனி இராச்சியங்களாக இருந்த இந்தியப் பிராந்தியத்தை ஓர் அரசு அமைப்பினைக்கொண்டுவந்த பிரித்தானியரால் இலங்கைத் தீவையும் இந்தியாவுடன் இணைப்

பது ஓர் இயலாத் காரியமாய் இருந்திருக்கும் என்றில்லை. முதலில் பிரித்தானியரால் கைப்பற்றப்பட்ட இலங்கையின் கரையோரமாகாணங்கள் ஆரம்பத்தில் மட்ராஸில் இருந்த பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் பரிபாலனத்திற்கு உட்பட்டதாய் இருந்தது. பின்பு மற்றும் முழுவதுமாக இலங்கை ஒரு தனி அரசியல் நிர்வாக அமைப்பினைக்கொண்டு வரப்பட்டது. நிர்வாக இலகு, பொருளாதார நலன், மற்றும் பரிபாலன வசதி என்பனவற்றின் அடிப்படையில் பல வேறு இராச்சியங்களாக இருந்த இந்தியாவை ஒரு பெரும் அலகாக ஆக்கி வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. ஆனால் இலங்கையை அந்த அலகுடன் இணைக்காது ஒரு சிறு தனிஅலகாக வைத்திருந்தமைக்கு பல உள்நோக்கங்கள் இருந்தன. இலங்கையின் அமைவிடமும் அதன் கேந்திர முக்கியத்துவமுமே அதனை ஒரு தனி அரசாக வைத்திருக்க வேண்டியதற்கான அடிப்படைக் காரணமாய் அமைந்தது. இந்தியாவுடன் இலங்கையை இணையவிடாது வைத்திருப்பதிலும், பார்த்துக்கொள்வதி லும் பிரித்தானியர் அக்கறையாய் இருக்கத் தொடங்கினர்.

இலங்கையை ஒரு தனி அலகாக வைத்திருப்பதில் தீர்க்கமான தீர்மானம் எடுத்துக்கொண்ட பிரித்தானியர்கள் அதனைபரிபாலிக்கும் முறை சம்பந்தமாக போதிய முன்னிவைற்ற தீர்மானங்களுக்கு முதலில் வந்தனர். அதாவது ஏனைய இடங்களில் நடந்துகொள்வது போலவே இலங்கையிலும் சிறுபான்மையினருக்குச் ‘‘சார்பாக’’ நடந்து இனங்களிடையே பகைமையை வளர்த்து முழு நாட்டையும் தமது ஆதிகத்தினைக்கொண்டனர். 1920வரை இலங்கையில் இது நிகழ்ந்தது.

பிரித்தானியர் தமிழ்த் தலைவர்களை அணைப்பதில் அக்கறையாய் இருந்தனர். பிரித்தானியரால் இலங்கையில் ‘‘சேர்’’ (‘‘Sir’’) பட்டம் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்ட முதல் இலங்கையர், தமிழரான சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி ஆவார். [2]

1833இலும் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த சட்ட நிருபண சபையில் தமிழர் சார்பில் ஒரு பிரதிநிதியும், சிங்களவர் சார்பில் ஒரு பிரதிநிதியும் இடம்பெற்றனர். இதில் சிங்களவரும் தமிழரும் சம பிரதிநிதித்துவமாக இருந்தனர்.

சிங்களவர் மத்தியில் கரையோரச் சிங்களவர், கண்டிச் சிங்களவர் என்ற வேறு பாடுகள் இருப்பதை அவதானித்து அதனை வளர்த்து விடுவது தமக்குச் சாதகமானது என்பதை விளங்கிக் கொண்ட பிரித்தானியர் பிரித்தானும் கொள்கையின் அடிப்படையில் சிங்கள இனத்தையே மேலும் இரண்டாகப் பிரிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அதன் பிரகாரம் 1889 ஆம் ஆண்டு கண்டிச் சிங்களவர்களுக்கு என ஒரு பிரதிநிதித்துவம் சட்ட நிருபண சபையில் ஒதுக்கப்பட்டது. எனவே தற்போது மூன்று வேறுபட்ட சமூகங்களாகக் கருதப்பட்டு ஒரு தமிழ் பிரதிநிதித்துவம், ஒரு கரையோர பிரதிநிதித்துவம், ஒரு கண்டிச் சிங்களப் பிரதிநிதித்துவம் என உருவாக்கினர். இவற்றை தமிழ் பிரதிநிதிகள், சிங்களப் பிரதிநிதிகள் என எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு தமிழ் பிரதிநிதிக்கு இருசிங்கள பிரதிநிதி என வரும். ஆனால் 1912 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்படி ஒரு தமிழ் பிரதிநிதித்துவம் ஒரு கரையோர சிங்கள பிரதிநிதித்துவம் என அதிகரிக்க தமிழ் சிங்கள பிரதிநிதித்துவம் என இரண்டு தமிழுக்கு மூன்று சிங்களத்திற்கு என விகிதாசாரம் மாறியது. இது தமிழ் தலைவர்களுக்குத் திருப்பதி அளித்தது. [3] அத்துடன் 1912ஆம் ஆண்டு அரசியற் திருத்தப்படி கல்விகற்ற இலங்கையர்க்கான தெரிந்தெடுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்டது. இதில் மாக்கல் பெர்னான்டோ என்படும் கரையோர சிங்கள நபரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட தமிழராகிய சேர். பொன் இராமநாதன் வெற்றி பெற்றார். இதன்மூலம் பிரதிநிதித்துவம் மூன்றுக்கு மூன்று என வந்தது. கரையோரச் சிங்களவர். கண்டிச் சிங்களவர் என்ற வேறு பாடும் வேறு சில காரணிகளும் சேர்ந்து இராமநாதனை வெல்ல வைத்தன. இத

தேர்தலுக்கு அடிப்படையான கல்வித் தகைமையிலானவாக்குரிமைமுறையும், இந்த வெற்றியும் தமிழ்த் தலைமையைத் திருப்பிடப்படுத்தியது [4].

அப்போது (1912) ஆறு இலட்சம் (6.00,000) தமிழ் மக்களின் சனத் தொகையில் 1346 தமிழர்கள் கல்வித் தகைமையின் அடிப்படையில் வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். இருபத்தெட்டு இலட்சம் (28.00,000) சிங்கள மக்களின் சனத்தொகையில் 1748 சிங்களவர்களே கல்வித் தகைமையின் அடிப்படையில் வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். [5]

இவ்வாறாக தமிழ்த் தலைவர்கள் திருப்பதி அடைந்து வந்த அரசியற் போக்கானது 1921ஆம் ஆண்டு மன்னிங் அரசியற் திட்டத்திருத்தத்தின் மூலம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. இதில் மூன்று தமிழர்களுக்கு பதின்மூன்று சிங்களவர் என்ற அளவில் சட்ட நிருபண சபை அமைந்தது. சேர். பொன் அருணாசலம் தலைமையிலான தமிழர்கள் இந்த அரசியல் சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்தனர். [6]

தமிழ்த் தலைவர்கள் இதனைக் கண்டு பெரிதும் அதிருப்பதி அடைந்தனர். தமிழ்த் தலைவர்கள் இவ்வாறு அதிருப்பதி அடைவதற்கு இதுவரை காலமும் கடைப்பிடித்து வந்த கொள்கைக்கு மாறாக பிரித்தானியர்கள் தமது கொள்கையில் மாற்றம் செய்திருந்தனர்? இந்த அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தின் கர்த்தா ஆளபதி மன்னிங். அக்காலகட்ட யதார்த்தத்தினை அவதானித்த மன்னிங் சில உள் நோக்கங்களின் அடிப்படையில் புதிய திட்டத்தை வரைந்தார். 1920வரை தமிழர் பற்றி பிரித்தானியர் கொண்டிருந்த கருத்தினை நோக்குதல் இங்கு பொருத்தமாகும்.

“இலங்கை மக்களில் ஒரு பகுதியின் ராகிய தமிழர்கள் காலனித்துவ ஆதிக்கத்தின் நல்வாழ்வுக்கும் பொருளாதார நலனுக்கும் மிகவும் அத்தியாவசியமானவர்கள்”, [7]

என்று இலங்கையின் ஆள்பதியாக இருந்த சேர். கென்றி மக்கலம் 1909 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 26 ஆம் திகதி பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடுகளுக்கான மந்திரியாய் (The Secretary of State for Colonies) இருந்த குறுா பிரபுவக்கு (Lord Crewe) எழுதிய அறிக்கையில் மேற்படி குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இவ்வாறாக தமது நலனின் பொருட்டு தமிழரைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து வந்த பிரித்தானியர்கள் ஏன் பின்பு தமிழர் அதிருப்பி அடையக் கூடிய வகையில் அரசியல் திட்டத்தை வதுத்தனர்? இதற்கான காரணங்கள் ஒரளவு துலக்கப்படக்கூடியவையே.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் டூரன் சுய இராஜ்யம் என்ற கொள்கையை முன் வைத்திராத அந்தக் காலகட்டத்தில் சேர். பொன். அருணாசலம், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் கோரிக்கையையும்பில் தீவிரமான கோரிக்கையுடன் 1919 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸை ஆரம்பித்தார். [8] 1917 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கைச் சீர்திருத்தக் கழகம் (Ceylon Reform League) வாயிலாக அருணாசலம் அரசியல் சீர்திருத்தம் கோரியிக்கத் துடிப்புடன் பிரித்தானியர்களுக்குத் தலையிடி கொடுத்தார்.

1915 ஆம் ஆண்டு கலகத்தின்போது பெரும்பான்மையினரான பிரித்தானியர் சிங்களவர்களைப் பெரிதும் ஒடுக்கியபோது அருணாசலத்தின் சகோதரனாகிய சேர். பொன். இராமநாதன், 1 ஆம் உலக யுத்த சூழலைக் கூட கருத்திற்கொள்ளாது இங்கிலாந்து சென்று அங்கு சிங்களவர்களுக்காக நியாயம் கேட்டமை சிங்களத் தலைவர்களுக்கு தமிழ்த் தலைவர்கள் மீது ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

இப்பின்னணியில் சேர். பொன் அருணாசலம் தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக சிங்களத் தலைவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையை அவதானித்த பிரித்தானியர் தமிழ், சிங்கள மக்கள் இணைந்த ஒருதேசிய

போராட்டம் பிரித்தானியருக்கு எதிராக எழுந்து விடுமோ என்று ஐயங்பட்டனர். இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் ஓரடையும் இலங்கையிற் சற்று வீசியது. இந் நிலையில் இன் வேறுபாடுகளைக் கடந்து முழு இலங்கையை ஜக்கியப்பட்டுப் போராடக் கூடிய தான் ஒரு கரு தோன்றுவதை அடையாளம் கண்ட பிரித்தானியர் தமிழரையும் சிங்களவரையும் கொழுவி விடுவதற்காக தமிழரை “அணைத்து வந்துகண்க்குப்”, பதிலாகசிங்களவரை “அணைக்கும்” கொள்கைக்கு மாறினர். இந்த இடத்தில் ஓரங்கோள் ஒன்றிணையும் நாம் கருத்திற்கு எடுத்தல் பொருத்தமுடையதாகும்.

“பிரித்தானிய குடியேற்ற அரசு ஆரம்பத்தில் தமிழர்களுக்குச் சலுகைகளை வழங்கிக் கொண்டு வந்தது. ஆயினும் படிப்படியாகச் சிங்களவர் சார்பாக செயற்படத் தொடங்கியது. இதற்கான காரணம் முதலாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் தோன்றிய விடுதலை இயக்கத்தினால் இலங்கைத் தமிழரிடையே தோன்றிய தேசிய உணர்வைப் பிரிடிஷ் குடியேற்ற அரசு விரும்பாமையே,” [9]

தமிழ்-சிங்களதலைவர்களிடையே பிரச்சினையை உருவாக்குவதில் மன்னிங் மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார். ஒருபுறம் அருணாசலத்தின் கோரிக்கைக்கு ஆதரவளிக்கும் பானியில் நடந்து அவரைத் தூண்டுவதில் ஈடுபட்டார். மறுபுறம் சிங்களத் தலைவர்களின் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற வகையில் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை உருவாக்கி னார். 1920 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புத்திட்டம் சிங்களவர்களுக்குத் திருப்புதி அளித்தது. தமிழர்கள் அதிருப்பி அடைந்தனர். சிங்கள தமிழ்த் தலைவர்களிடையேயான உறவு உடைந்தது. சேர். பொன். அருணாசலம் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறி தமிழர் மகாசபையை அமைத்தார். இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸை அதன் கரு நிலையிலேயே, ஆரம்பத்திலேயே உடைப்பதில் மன்னிங்

வெற்றி கண்டார். தேசிய காங்கிரஸை உடைத்தமைக்குரிய “பெருமை” மன்னிங் தைச் சாரும். [10]

மேலும்;

“இலங்கையை ஆண்ட பிரித்தானிய ஆள்பதிகளுள் மன்னிங் மிகவும் மதி நுட்பம் வாய்ந்த ஒருவர். இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக எழுந்துள்ள மிகப் பெரும் சவாலாக இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸைக் கருதினார். ஆதலினால் சம்ரூம் தயவு தாட்சண்யம் அற்றமுறையில் அதனை உடைத்தெறிய முற்பட்டார். [11]

இன்று கே. எம். டி. சில்வா குறியுள்ள கருத்தும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இங்கு ஒரு விடயம் தெளிவாகிறது. சிறுபான்மையினராசிய தமிழர்களுக்குச் “சார்பாக” நடந்து பெரும்பான்மை இனத்தையும் சிறுபான்மை இனத்தையும் பகைமை நிலைக்குத் தள்ளி இருவரும் இன்னைந்த ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் உருவாகவிடாது பிரித்தானியர் பார்த்துக்கொண்டு வந்தனர். பின்பு சிறுபான்மை இனத்தவரான அருணாசலம் சிங்கள, தமிழ் இனக்களை இனைத்த வகையில் ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தோன்றிவிடும் என்று பிரித்தானியர் அச்சமைடைந்ததால், அந்த உறவை உடைப்பதற்கு சிங்களவர்களுக்குச் “சார்பாக” நடத்தல் பொருத்தமுடையது எனக்கருதி 1920 ஆம் ஆண்டு அரசியற் சீர்திருத்தத் தினை உருவாக்கினார். அந்தக் கால கட்டத்தில் அருணாசலம் சில குறைபாடு களுக்கு மத்தியிலும் முற்போக்கான எண்ணஞ்களைக் கொண்டிருந்தார். அவர் மேற் கொண்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள் வாதப் பிரதிவாதத்துக்கு உரியவை. தமிழரும் சிங்களவரும் இனைந்த தேசிய வாதம் வெற்றிக்குரியதா இல்லையா என்பது ஒருபுற மிகுக்க, இரு இனங்களும் இன்னைந்த தலைமை உருவாகிவிடுமா என்ற அச்சத்தை பிரித்தானியர் அடைந்தனர். எனவே, பிரித்தானியர் அருணாசலம் தலைமையைப் பார்த்து இன் ஜக்கியம் உருவாகி

விடும் என அடைந்த அச்சத்தின் விளைவே சிங்களத் தலைவர்களை திருப்திப்படுத்தக் கூடியதான் அரசியற் திருத்தத்தைச் செய்தமை ஆகும்.

ஆயினும் மிகக் குறுகிய காலத்தில் சிங்கள தமிழ்ப் பிரிவினை கைகூடியதைப்பிரித்தானியர் உணர்ந்தனர். அரசியற் பகைமை இருபக்கத் தலைவர்கள் மத்தியிலும் போதியளவு தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளது. பகைமை வெற்றியளித்துள்ள குழலில் பிரித்தானியர் மறுவழமாக யோசிக்கத் தலைப்பட்டனர். சிறுபான்மை இனக்களை வெற்றிகொள்ளக் கூடியவகையில் பெரும்பான்மை இனத்தைப் பலப்படுத்தி விடுவது தமக்கு ஆபத்தானது என பிரித்தானியர் பின்பு என்னத் தலைப்பட்டனர்.

பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடுகளுக்கான மந்திரியாக இருந்த டிவேன் செயர்க்கு (The Duke of Devonshire) மன்னிங் 1922ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 1ஆம் திங்டி எழுதிய ஓர் அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஏனைய சிறுபான்மை இனத்தவர் களின் பலமும் அரசியல் முக்கியத்துவமும் குறையும் வகையில் கண்டிச் சிங்களவரும், கரையோரச் சிங்களவரும் பிரதிநிதித்துவத்தில் மேலான பங்கு பலத்தைப் பெறக்கூடியதாக இன்றைய நிலை உள்ளது” [12]

குடியேற்ற நாட்டுக் கான மந்திரி டிவேன்சயரின் ஆலோசனைப்படி மன்னிங் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் 1924ஆம் ஆண்டு மாற்றம் கொண்டுவந்தார். அருணாசலம் கோரி இருந்தபடி மேல் மாகாணத்தில் தமிழருக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது. கரையோரச் சிங்களவரின் தலைமையிலான இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் மன்னிங் நிராகரித்தார். [13]

மன்னிங்கின் புதிய அரசியல் அமைப்புத் திருத்தப்படி எந்த ஒரு சமூகமும் சட்ட நிருபண சபையில் அறுதிப் பெரும்

பான்மை பெற முடியாதவாறு அமைத்தார். [14] பெரும்பான்மையினருக்கு 50% ஆசனங்களாயின் ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களுக்கும் 50% ஆசனங்கள் என்ற வகையில் டிவொன்சயர் அமைத்தார். அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில் மன் னின் 1924 ஆம் ஆண்டுத் திட்டத்தை வகுத் தார். தனிப்பட்ட முறையில் எந்த ஓர் இன்மும் பெரும்பான்மைப் பலம் அற்ற தாக இருக்கின்ற போதும் அரசாங்கம் தனது நலனுக்கான எந்த ஒரு சட்டத்தை யும் கொண்டு வந்து உத்தியோகப் பற்றுள்ள உறுப்பினர்கள், நியமன உறுப்பினர்கள், ஐரோப்பிய உறுப்பினர்கள் மற்றும் பறங் கியர் உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் வாக்கைப் பெற்று நிறைவேற்றக் கூடியதாகவும் வகை செய்யப்பட்டிருந்தது. [15]

சரியோ பிழையோ மன்னிங்கின் இந்த அரசியல் திட்டத்தைக் கண்டு தயிழ்த் தலைவர்கள் திருப்தி அடைந்தனர். [16] ஆனால் மிகச் சிறிது காலத்திற்குள் பிரித் தானியரின் அனுகுமுறையில் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. இலங்கையின் ஆள்பதி யாக இருந்த சேர். கியூவ் கிளிபேட் (Sir Hugh Clifford) இலங்கைக்கான அனுகுமுறையில் மாற்றம் வேண்டுமென்று ஓர் இரகசிய அறிக்கையை பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடுகளுக்கான மந்திரியிடம் நேரடியாகச் சென்று 1926 ஆம் ஆண்டு சமர்ப்பித்தார். நீண்ட தீவிர ஆலோசனையின் பின்பு மறு ஆண்டு (1927) இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட டொனஸூர் குழுவினர் உருவாக்கிய அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தின் பிரகாரம் தமிழர் அரசியலில் சக்தி அற்றவர்களாகப்பட்டனர், எதனை நினைத்துக் கொண்டு, எவ்வாறு நிலைமையை புரிந்து கொண்டு தமிழரை நிர்க்கத் தயாக்கும் நிலையை டொனஸூர் குழுவினர் உருவாக்கினர்?

நல்லநோக்கம், ஆனால் அதை கற பண்டுடன் யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் 1920களின் மத்தியில் உதயமாகியது. இந்த மாணவர் காங்கிரஸின் உதயத்துடன்

த மிழுக்கு எதிரான பிரித்தானியரின் அடுத்த அத்தியாயம் ஆரம்பமாகியது என்னாம்.

இந்த மாணவ காங்கிரஸின் பிரதம கர்த்தாவாக கணரி பேரின்பநாயகம் இருந்தார். இந்திய தேசியகாங்கிரஸினால் பெரிதும் கவரப்பட்டிருந்த இந்த மாணவர் காங்கிரஸ் காந்தியையும், ஜவஹர்லால் நேருவையும் முன்னுதாரணம் மிக்க தலைவர்களாகக் கொண்டியங்கியது. இந்தியப் பாணியைப் பின்பற்றி இலங்கையில் தேசியப் போராட்டத்தை வளர்க்க விரும்பியது. இவர்களின் கதர் உடை அணியும் தன்மை இவர்களை நேரடியாக இந்தியாவுடன் அடையாளம் காட்டியது.

வகுப்பு வாதத்தைப் பெரிதும் எதிர்த்த இந்த மாணவர் காங்கிரஸ் தேசிய ஐக்கியம், ஐக்கிய இலங்கை போன்ற என்னாங்களுக்காக பெரிதும் குரல்கொடுத்தது. மிகக் கோலாகலமாக ஆண்டுவிழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. மூன்று நாட்கள் வரை நீட்டித் த அவ் விழாவில் அரசியற் கருத்தரங்கள், விவாதங்கள் என்பன இடம் பெற்றன. 1925 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆண்டுவிழாவிற்கு சிங்கள வரான பி. டி. எஸ். குலரத்ன தென் இலங்கையில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்டார். அவ்விழாவின்போது குலரத்ன யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1927 ஆம் ஆண்டு மகாத்மாகாந்தியும், அதனைத் தொடர்ந்து சத்தியமூர்த்தி, கவியாணசுந்தரனார், கமலாதேவி, சட்டோபாத்தியாய போன்ற இந்தியத் தலைவர்களும் வரவழைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு பல வகையிலும் முற்போக்குடனும் விழிப்புணர்வுடனும் அது காணப்பட்டது. [17] அக்காலத்தில் (1920 களின் மத்தியில்) இலங்கை முழுவதிலும் காணப்பட்ட அந்த ஒரு அரசியற் பகுதியினரையும் விட யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் கூடியளவு தேசியத் தன்மை கொண்டதும், விடுதலை என்னம் கொண்டதும், முற்போக்கானதுமாகும்.

இக்கால கட்டத்தில் இலங்கையின் ஆளுபதியாக இருந்த சேர்கியுவ் கிளி பேட்டிற்கு மாணவ காங்கிரஸின் நிகழ்வுகள் பெறும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கலாம். 1910களின் பிற்பகுதியில் சேர்க்கொன். அருணாசலம் தமிழ் சிங்கள இனக்களை இணைத்த தேசிய போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்க முற்பட்டதுபோல யீண்டும் தமிழர் பக்கம் இருந்து பிரித்தானியர் ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான இலங்கையர் தேசியத்திற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டதை கிளிபேட் பெரிதும் கருத்தில் எடுத்திருக்க வேண்டும்.

பெரும் அரசியல் இடர் இலங்கையில் ஏற்பட்டிருப்பதாகக் கருதிய கியூவ் கிளி பேட்,

‘நிலைமையை ஆராய்ந்து இடரைத் தாண்டி வெற்றி கொள்ளக் கூடிய சிறந்த வழிவகைகளைக் காண ஒரு விசாரணைக் குழுவை அமைக்குமாறு’, [18] பிரித்தானிய அரசைக் கோரினார்.

1924 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திருத்தத்தை நீண்ட காலத்துக்கு நடைமுறைப்படுத்துமாறு ஆளுபதி மன்னிங்கும் குடியேற்ற நாடுகளுக்கான மந்திரி டிவோன் சயரும் முன்பு கூறியிருந்தனர். அப்படி இருந்தும் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டிய இடர் இரண்டு, மூன்று வருடத்துக்குள் எப்படித்தான் ஏற்பட்டது, அந்த இடர்தான் என்ன?

அந்த மூன்று வருட காலத்திற்குள் இலங்கை அரசியலில் யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் தோன்றி வளர்ந்ததைத் தவிர வேறு அரசியல் முக்கியத்துவம் மிக்க நிகழ்வுகள் எதுவும் தோன்றியிருக்கவில்லை. எனவே கிளிபேட் இடர் எனக்கருதியது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தேசியத்தான்மையுடன் ஓர் அமைப்பு வளர்ந்து பிரித்தானிய ஆதிக்கத்துக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தப் போகின்றது என்பதுதான்.

யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் இனவாதத்தை வெற்றி கொண்டு இலங்கை முழுவதற்கும் தேசியப் போராட்டத்தை வளர்த்து விடும் என்று என்னி கிளிபேட் அஞ்சினாரா? அவ்வது மாணவ காங்கிரஸின் நடவடிக்கைகள் பிற்காலத்தில் இலங்கை முழுவதையும் இந்தியாவின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துடன் இணைத்து விடும் என்று அஞ்சினாரா? இந்த இரண்டில் எதனைக் கிளிபேட் கருதினார் என்பதைத் தெளிவுற அடையாளம் காணப்பது சர்றுக் கடினம்.

இந்தியாவுடன் இணைக்கும் வகையிலோ அல்லது இணையாமலோ இலங்கையர் அனைவரையும் தமுகிய வகையில் பிரித்தானிய காலனித்துவத்திற்கு எதிரான போராட்டம் யாழ்ப்பாணத்தில்கருக்கொள்வதாக கிளிபேட் அஞ்சினார் என்று பெருமளவு கருத இடமுண்டு.

விசாரணைக் குழு அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று கிளிபேட் 1926 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் வேண்டிய கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு 1927 நவம்பர் மாதம் 13ஆம் திகதி டொனமூர் குழுவினர் இலங்கையில் கால் வைத்தனர். அன்றைய தினம் மகாத்மா காந்தியும் யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸின் அழைப்பின் பேரில் கொழும்புக்கு வந்தார். காந்திக்கு கொழும் பில் பெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. டொனமூர் குழுவை யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் உதாசினம் செய்தது. காந்தியைப் பல சிங்களத் தலைவர்களும் சந்தித்தனர்.

காந்தி கொழும்பு, கண்டி, காலி போன்ற பல இடங்களுக்கும் விஜயம் செய்து உரைநிகழ்த்தினார். இறுதியாக 17ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயம் செய்தார். 1927 ஆம் ஆண்டு இலங்கையிற் காந்தி அலை வீசியது. காந்தியின் கதர் இயக்கத்திற்கு இலங்கை முழுவதும் நிதி சேகரிக்கப்பட்டது. மொத்தமாகச் சேகரிக் கப்பட்ட ஒரு லட்சத்து ஐயாயிரம் ரூபாவில் யாழ்ப்பாணத் தில் சேர்க்கப்பட்ட

பதினேண்ணாயிரம் (18,000) ரூபா தவிர ஏனையவை இலங்கையின் ஏனைய பிராந்தியங்களில் சேகரிக்கப்பட்டன. [19]

சிங்கள - தமிழ் தலைவர்கள் தம்மிடையோன வேற்றுமைகளைக் கடந்து காந்தியை வரவேற்றனர். காந்தியின் இலங்கை விஜயமும் அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளும் டொனமூர் குழுவினரின் மனதிற் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்பைக் கொடுத்தன.

ஏழு வாரங்கள் மட்டும் இலங்கையில் தங்கி நின்று விசாரணை நடத்திவிட்டு நாடு திரும்பிய டொனமூர் குழுவினர் புதிய அரசியலமைப்புத் திட்ட அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தனர். சிங்களவரின் கையில் அதிக அரசியல் அதிகாரங்களை ஒப்படைக்கக்கூடிய வகையிலும், தமிழர் இலங்கை அரசியலில் எந்த வித அதிகாரமும் அற்ற வர்களாக இருக்கக்கூடிய வகையிலும் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை டொனமூர் குழுவினர் உருவாக்கினர்.

வரலாற்று ரீதியாக தமிழின எதிர்ப்பு சிங்களத் தலைவர்களிடம் இருப்பதால், தமிழரை பதிக்கக்கூடிய எந்த ஒரு நடவடிக்கையின் பொருட்டும் சிங்களத் தலைவர்கள் பிரித்தானியரை அரவணைத்துக் கொள்ள முயற்சிப்பார் என்பது பிரித்தானியரால் புரியமுடியாத ஒன்றல்ல.

இந்தியாவுடன் இலங்கை இணைவதற்குரிய அறிகுறிகள் தென்பட்ட குழுவில் அதனை தடுக்கும் முகமாக சிங்களவரைத் தம்பக்கம் வென்றெடுத்தற் பொருட்டு தமிழருக்கு பாதகமானதும், சிங்களவருக்குச் சாதகமானதுமான அரசியற் திட்டத்தை டொனமூர் குழுவினர் உருவாக்கினர். இந்தியத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத் துடன் சிங்களவர் இணைந்து கொள்வதற்குரிய தேவையை இல்லாது செய்வதற்காக சிங்களவருக்கு அதிக பங்கும் உரிமையும் வழங்கும் கொள்கைக்குப் பிரித்தானியர் வந்தனர். எல்லாவகையிலும் சிங்கள

வரை திருப்திப்படுத்துவது டொனமூர் குழுவின் உள்நோக்கமாய் இருந்திருக்க வேண்டும்.

டொனமூர் குழுவினரின் உள்நோக்கக் கங்களை தளிவாக பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். ஆயினும் சுருக்கமாக இங்கு நோக்குதல் போதும்.

இலங்கையில் இருந்த இனவாரி பிரதிநிதித் துவத்தைப் பற்றி டொனமூர் குழுவினர் தமது அறிக்கையில் குறை கூறியுள்ளனர் அல்லது கண்டித்துள்ளனர்.

ஆனால் அந்த இனவாரி பிரதிநிதித் துவத்தை ஏற்படுத்தியது யார்? இவர்கள் தானே?

இனவாரி பிரதிநிதித் துவத்தை தாம் ஏற்படுத்தியிருந்தமைக்காக ஒரு சமாளிப்பு காரணம் கூறியுள்ளார் டொனமூர். அதாவது

“பல்வேறு இனங்களும் சமயங்களும் உள்ள நாடுகளில் மக்களாட்சி நிலையங்களை வளர்த்தற் பொருட்டு தோர்த்தின் போது பல பகுதியினரின் மோதலைத் தவிர்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையினால் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவமுறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது சமூகத்திலுள்ளபல்வேறு மக்களின் ததாருக்கும் நற்பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கக்கூடிய சட்டசபையை அமைதியுடன் அளித்து, மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்குமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது.” [20]

இது உண்மையா என்பதை இனவாரி கொள்கையுடைய இன்னொரு பிரித்தானியராகிய வெள்ளின் கேர்ணல் கொக் என்பவரது கூற்றின் வாயிலாக நோக்குவோம்.

“பல்வேறு சமயங்கள், இனங்களுக்கிடையிலுள்ள ஒற்றுமையை முழுவிசையுடன் ஆதரிப்பதே நமது முயற்சியாக இருக்க வேண்டுமேயன்றி, அவற்றை இணைப்பதாக இருக்கக்கூடாது. நாட்டை பிரித்தாள வேண்

உம் என்பதே இந்திய [அப்போது பிரித்தானிய - இந்தியா] அரசின் கொள்கையாக இருக்க வேண்டும்' [21]

என்று இந்தியாவைப் பிரித்தாண்ட ஆங்கிலேயன் கூறினான். இந்திய விவகாரங்களுக்கான பிரித்தானிய நிபுணன் சேர். ஜோன் இஸ்டிராக்கி இன் வேறுபாடு பற்றி கூறுகையில்,

'பகைமை கொண்ட இந்த மதங்கள் அடுத்தடுத்து இருப்பது இந்தியாவில் நம் [பிரித்தானியரின்] அரசியலின் நிலைக்கு ஒரு வலுவான அம்சம் என்பது தெளிவான உண்மை' [22]

எனவே 'இனங்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கும் 'நன்நோக்கம் நம்மிட மிருந்ததாக டொனமூர் கூறுவதை யார்தான் நம்ப முடியும். டொனமூர் குழுவினரின் உள்நோக்கங்களை மேலும் துக்க இது உதவும்.

விதிவிலைக்காக ஏ.ச. குணசிங்காவை தவிர இலங்கையில் வேறு யாரும் சர்வசன வாக்குரிமையை கோரவில்லை. சிங்களவர்களால் தலைமை தாங்கப்பட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் கூட வரையறைக்குட்பட்ட முறையிலான வாக்குரிமையையே டொனமூர் குழுவினரிடம் கோரியது. அப்படி இருந்தும் வயது வந்த ஆண்பெண் இருபாலாருக்கும் சர்வசன வாக்குரிமையை டொனமூர் குழுவினர் வழங்கினர், கேட்கும் உரிமையை கொடுக்காத வர்கள் கோாத ஓர் உரிமையை ஏன் கொடுத்தார்கள்? சிங்களவர்களை அதிகம் திருப்திப்படுத்தவும் தமிழருக்கு எதிரான அதிக அரசியல் அதிகாரம் அவர்களின் கையில் குளியும் என்பதனாலும் தான்.

'முழு யாழ்ப்பாணத்தவர்களும், இந்தியர்களும், மூஸிலிம்களும், சில பறங்கியர்களும் டொனமூரின் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை எதிர்க்கின்றனர். சிங்களவர்களின் நாடு சிங்களவர்களால்

ஆளப்பட வேண்டும் என்று ஸண்டன் ரைம்ஸ் பத்திரிகை கூறுகிறது. இப்போது ஒரு சந்தர்ப்பம் எம்மை நாடு வந்துள்ளது. ஏன் நாம் இதனை ஏற்கக்கூடாது' [23]

என்று சிங்கள மக்களின் அன்றைய தலைவராக இருந்த பரன் ஜெயதிலகா கம்பகாவில் 1929ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேசினார். சிங்களத் தலைவர்கள் தமக்கு சாதகமானது என்றவுடன் அரசியல் திட்டத்தைக் கவ்விப்பிடிக்கும் நிலையையும் இதில் காணமுடிகிறது.

சர்வசன வாக்குரிமை பற்றிய பிரித்தானியரின் நோக்கை அறிய இன்னொரு வரலாற்று நிகழ்வையும் பரிசீலித்தால் உண்மை துவங்கும்.

1860களின் மத்தியில் அமெரிக்காவில் உள்நாட்டு யுத்தம் இடம்பெற்றது. அமெரிக்காவின் தென்பகுதி வடபகுதியிலிருந்து பிரிந்து தனியரசாகப் போகும் போராட்டத்தை நடத்தியது. தென்னமெரிக்காப் பகுதியின் பொருளாதாரம் அடிமை உழைப்பை மையமாகக் கொண்டவிவசாயப் பொருளாதாரமாக இருந்தது. கறுப்பின் அடிமை மக்களை விடுதலைசெய்வதன்மூலம் தென்பகுதியின் பொருளாதாரம் நலிவடைந்துவிடுதலைப் போராட்டம் கைவிடப் பட்டுவிடும் என ஜனாதிபதியாக இருந்த ஆபிரகாம்விங்கன்கருதினார். அந்தநோக்கில் அவர் அடிமை முறை ஒழிப்புச் சட்டத்தை 1863ஆம் ஆண்டு கொண்டு வந்தார். [24] அவர் எதிர்பார்த்த பலனும் கிட்டியது. அமெரிக்க உள்நாட்டு யுத்தம் பற்றி ஜவஹர்லால் நேரு அழகுற எழுதிய கட்டுரையில் இக்கருத்தை மிகத் தெளிவாக விபரித்துள்ளார்.

அடிமைகளை விடுதலைசெய்ய வேண்டும் என்ற நன்நோக்கம் விங்கனிடம் முதன்மை பெறவில்லை. அது அமெரிக்க ஜக்கியம் எனும் உள்நோக்கத்திற்கான ஒரு வழியாக இருந்தது. அதே போலத்தான் இலங்கை வாழ்ஷக்கள் அனைவரும்

வாக்குரிமை பெற வேண்டும் என்ற நன் நோக்கம் டொனமூர் குழுவிடம் இருக்க வில்லை. பிரித்தானியர்களுக்கும் அமெரிக் கர்களுக்கும் ஒரு பொதுமையான அரசியல் பாரம்பரியம் உண்டு. விங்கனிடமிருந்து இதை டொனமூர் கற்றிருக்கலாம். அமெரிக்காவின் அடிமை முறை விடுதலைக்கும், இலங்கையிற் சர்வசன வாக்குரிமை அளிக் கப்பட்டமைக்கும் இடையில் அரசியல் உள் நோக்கத்தைப் பொறுத்து அதிக வேறு பாடு தெரியவில்லை.

இலங்கையர் கோராத சர்வசன வாக்குரிமையை இலங்கைக்கு அளித்த டொனமூர், கண்டியர் சங்கம் கோரிய சமஸ்தி முறையை நிராகரித்தார். இது ஏன்? ஒரு காலத்தில் தமது தேவைக்கேற்ப சிங்களவர்களை கண்டி, கரையோரம் என இரண்டாகப் பிரித்து மோத விடுவதற்காக இன ரீதியாக கண்டியர் பிரதிநிதித் துவத்தை உருவாக்கினார். ஆனால் தற்போது சிங்களவரை ஐக்கியப்படுத்த வேண்டிய சூழல் நிலவியதால் கண்டியர் கோரிக்கையை நிராகரித்தனர்.

கூட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது தமிழர்கள் இந்த அரசியல் திட்டத்தை எதிர்த்தனர். சேர். பொன். இராமநாதன் அறிக்கைகளை சமர்ப்பித்தும், இங்கிலாந்து சென்று நேரடியாக உரியவர்களைச் சந்தித்து விளக்கியும் அவரது கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப் பட்டன. இராமநாதனின் கோரிக்கை சரிபானதென்று நான் சொல்ல வர்வில்லை. ஆனால், தமிழரின் பிரச்சினை சரியானது. அவர்களுக்கு ஒரு தீர்வு வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அந்த அரசியல் அமைப்பு தமிழரின் மன்குறைகளை கருத்தில் எடுக்காது தமிழரின் உர்மைகளை நிராகரித்தது,

குடியேற்ற நாடுகளுக்கான மந்திரியாக இருந்த பஸ்பீல்ட் பிரபுவை (Lord Pass Field) இராமநாதன் வண்டனில் சந்தித்து இந்த அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் இருந்த குறைகளை எடுத்துக் கூறினார். அதனைச் செவிமடுத்த பஸ்பீல்ட் தனது

கருத்துக்களால் பெரிதும் கவரப்பட்டதாகக் கூறும் இராமநாதன், பின்பு பஸ்பீல்ட் கூறியதாக எழுதியுள்ள வார்த்தைகளின் சுருக்கத்தை நோக்குவோம்:

‘அரசாங்கம் இந்த அரசியல் திட்டத்தை ஆதரிக்கின்றது. அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குரிய சகல ஒழுங்குகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இந்திலையில் தனது கரங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பிரித்தானியப் பாரானுமன்றம் உறுப்பினர்களைச் சந்தித்து அவர்களுக்கு விடயத்தை எடுத்து விளக்குமாறும், அதன்மூலம் பாரானுமன்றம் இந்தத் திட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென தீர்மானித்தால் தான் அதனை மிக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வேன் எனவும் கூறினார். [25]

இப்படிப்பட்ட கூற்றினை உண்மையென்று நம்பும் அளவிற்குத்தான் இராமநாதன் இருந்தார். கூட்டு மொத்தத்தில் தமிழருக்குப் பாதகமான அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை உருவாக்குவதில் பிரித்தானியர்கள் முன்கூட்டியே முடிவுடன் இருந்தனர். டொனமூர் ஐரோப்பாவின் தாராண்மை வாதக் கருத்துக்களால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு நல்ல தாராண்மை வாதியென்றும், அதனாற்றான் இலங்கை மக்களுக்கு சர்வசன வாக்குரிமையையும், தாராண்மை தன்மை மிக்க அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தினையும் உருவாக்கி னார் என்றும் கருதுவோர் உளர். ஆனால், ஒன்றை மனதில் கொள்வது நலம். டொனமூர் காலனித்துவ அரசின் நன்மையைப் பேணுவதற்குரிய அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கே காலனித்துவ அரசால் நியமிக்கப்பட்டவர் என்பது, கசாப்புக்கடை நடத்துமாறு நியமிக்கப்பட்ட ஒருவர் எவ்வாறு ஆட்டை மலரணையில் படுக்க வைத்து தாலாட்டுப்பாடமாட்டார் என்பது உண்மையோ, அந்தள விற்குத்தான் டொனமூரின் நடவடிக்கை களையும் மதிப்பீடு செய்ய முடியும். எனவே யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்த மாணவ

காங்கிரஸின் போராட்டத்தை கண்டு அஞ்சிய பிரித்தானியர் இந்தியாவை பின்னனியாகக் கொண்ட தமது நோக்கின் பிரகாரம் இலங்கையை இந்தியாவுடன் இணைய விடாது தடுக்கும் முன்னேற் பாட்டின் பொருட்டு சிங்களவர்களை திருப்திப்படுத்தக்கூடிய அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில் தமிழரின் உரிமைகள் முற்றும்முழுவதுமாக பலியிடப்பட்டன.

ஹண்டி பேரின்பநாயகம் நல்லநோக்கின் அடிப்படையில் காந்தியை யாழ்ப்பானத் திற்கு கொண்டு வந்தார். இந்த நிகழ்வின் மூலம் எதிர்வழுமாகப் பார்த்தால் தமிழரைப் பொறுத்து காந்தி வந்தார். உரிமை போய்ச்சு என்பதுதான் உண்மை.

வரலாற்றில் சில நல்ல நிகழ்வுகள் தீய விளைவுகளை பிரசவித்து விடுவதுண்டு.

ஒருபுறம் தமிழர்களின் உரிமைகளை முற்றும் முழுவதுமாக பறித்த பிரித்தானியர்கள், மறுபுறம் தமிழர்கள் தம் மீது நல்லபிப்பிராயம் வைத்திருக்கக் கூடிய வாறும் நடந்து கொண்டனர். தமிழருக்கு எதிராக நடந்த பிரித்தானியர்கள் தமிழரின் ஆதரவைப்பெற முடிந்தமை ஒரு விசித்திரமான விடயமிருந்து இத்துறை இரண்டு காரணங்களை உள்ளடியிலேன்று தமிழரின் ஆத்திரமாக சிங்களவர்களிப்பக்கமே திசை திருப்பிப்பட்டிருந்தது இரண்டாவது தமிழரின் உரிமைகளைப் பூரித்த பிரித்தானியர் தமிழரின்ஜீவர்தாரிக் வாழ்வுக்கு கானகுச்சுக்கைகளிலிருந்துகொண்ட டிருந்தனர். அதாவது இவ்வங்கைக்கு குக்கு வெளியே கடல் கடந்த நாடுகளில் (தூரரண்மாக மலேசியா) தமிழருக்கு உத்தியோகங்களை ஏற்படுத்தியிருந்து அதிகமாக இருந்தனர். அதோவது இவ்வங்கைக்கு குக்கு வெளியே கடல் கடந்த நாடுகளில் வத்திரிகர்கள் வழியிலூனால் இதனைக் கண்டு தமிழர் பிரித்தானியரினால் மீது ஒருவகை விருப்பம் கொண்டனர். யாபிரி காலத் தோற்கொண்டு வருமங்கினர். பெரும் தீர்மானம் எடுக்கக்

அதே போல இலங்கையிலும் தமிழருக்குச் சிறுரக உத்தியோகங்களை அதிகம் வழங்கினர். பெரும் தீர்மானம் எடுக்கக்

கூடிய பெரிய உத்தியோகங்களில் ஜூரோப்பியரும், பறங்கியரும் கரைநாடுக்கு சிங்களவர்களுமே அதிகமிருந்தனர். இத்தகைய மிக உயர்ந்த உத்தியோகங்களில் தமிழர் மிகக் குறைந்த அளவினரே என்ற உண்மையே எல். பியதால் என்ற சிங்கள் நடந்தனது நூவில் [26] தெளிவாக எழுதியுள்ளார். எப்படியோ கிள்ளித் தெளிக்கும் சிறுரக உத்தியோகங்களில் தமிழர் தமது விகிதாசாரத்தையும் விட கூடிய அளவில் பிரித்தானியரால் வேலைக்கு அமாத்தப்பட்டனர். ஆனால் இது தமிழருக்கு வெள்ளைக்காரர், மீது நல்ல அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்த வகையில் தமிழரை அணைப்பதில் பிரித்தானியர் அக்கறையாய் இருந்தனர்.

1935 மூலம் கொழும்பிலிருந்து மாழப்பானத்திற்கு விழும் மேற்கொண்ட ஆளப்பதி சேரி. எட்வேட் ஸ்ரப்ஸ் பருத்தித்துறையில் நடைபெற்ற கூட்டுத்தில் பின்வருமாறு பேசினார். கூட்டுத்தில் எட்வேட் பாவை சுடப்பையெல்லாம் இந்து நரப்படின் நல்லாட்சிக்கு தமிழரின் மூளைத்தாறு நிறும் சாசுறுசுறுப்பரை அவர்களின் உழைப்பும் கடந்தகாலங்களில் மிகவும் பலனுள்ளதாய்வுமைந்தது. அதே போல எதிர் காலத்திலும் இவர்கள் விலை மதிக்க முடியாத பங்கை ஆற்றுவர். நாட்டின்நல்லாட்சிக்கு பிரித்தானியர்களை எப்போதும் தமிழரின் உத்தரவையை வேண்டி நிற்பர்' [27] என்கிட யாகைக்கு பக்கு கூட்டுத்திலும் தமிழரின் மனக்களைக் குளிரவைக்கும் இத்தகைய செயல்களினால் உரிமையைப் பறித்து சலுகையைக் கொடுப்புதினால் தமிழரான தமிழரின் நல்லபிப்பிராயத்தை பிரித்தானியர் சம்பாதித்துக் கொண்டனர். முக்கியமாக கொடுப்பு கூட்டுத்தில் சிறிய அரசுகள் எதிர்க்காலத்தில் நிலைக்க முடியாது போகும் என்ற கருத்து இரண்டாம் உலகமக்காய்த்தலைகாலகட்டத் தில் உலகங்கிற தோன்றியிருந்தது. அவ்வாறான கருத்துத் தோன்றுவதற்கு அந்த உலக யுத்துக்கும் பிரதான காரணமாய் அமைந்தது சிறிய அரசுகள் நிலைக்குமுடியாது போகும் என்ற மேற்படி கருத்தை சிங்களத் தலைவர்களும் கொண்டிருந்தனர்.

ஜவஹர்லால் நேருவுக்கு முகவரியிட்டு. இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸின் சார்பில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸிற்கு ஜே. ஆர், ஜயவர்த்தனா 1940ஆம் ஆண்டு ஜாலை 20ஆம் திகதி எழுதிய கடிதத்தில் இந்தியாவுடன் இலங்கை சமஷ்டி அமைப்பு மறையில் இணைவதற்கான விருப்பம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

“சுதந்திர இந்தியாவுடன் சுதந்திர இலங்கை ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி முறையோ அல்லது நெருக்கமான கூட்டாட்சி முறையோ (Federation or Close Union) அமைப்பது பற்றி உங்களுடன் நாங்கள் கலந்துரையாட விரும்புகிறோம்” (28)

இக்கடிதத்திற்கு 1940 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் 7ஆம் திகதி ஜே. ஆருக்கு முகவரியிட்டு நேரு பதில் எழுதுகையில்,

“சிறிய அரசுகளின் காலம் முடிந்து விட்டது. சமஷ்டி அமைப்பு முறையிலான பெரிய அரசுகளோ அன்றி இருக்கமான பிணைப்புக்களைக் கொண்ட பெரிய சாம் பிராச்சியங்களோதான் எதிர்காலத்திற் தப்பிப் பிழைக்கமுடியும்.

“எதிர்கால உலகில் தனித்து நிற்க முடியாத அளவிற்கு இலங்கை அரசியற் பொருளாதார ரீதியில் ஒரு மிகச் சிறிய அரசே ஆகும். இத்தகைய சூழலில் மிகப் பெரும் ஆபத்து எதிர்காலத்தில் இலங்கைக்கு ஏற்படும் என்ற வகையில் உங்களின் கருத்தை நான் மிகவும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

“நீங்கள் முன் மொழிந்ததிட்டம் மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது.

“உங்களுடைய திட்டம் சம்பந்தமாக நான் இன்று காங்கிரஸ் தலைவர் மௌலா னா அப்துல் கலாம் அஸாத் உடன் உரையாடினேன். தான் உங்களுடைய கருத்தை மிகவும் வரவேற்பதாக உங்களுக்கு அறிவிக்குமாறு என்னிடம் கூறினார்.

அத்துடன் தானும் தனது சகாக்கஞம் இது சம்பந்தமாக இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸின் தூதுக்குமுவை மிக மகிழ்ச் சியுடன் சந்தித்து உரையாட விரும்புவதாக தெரிவிக்குமாறும் கூறினார்.” [29]

1942 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6ஆம் திகதி ரைம்ஸ் ஓவ் இந்தியா பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்த டி. எஸ். சேனநாயக் காவின் கருத்தினையும் நோக்குவோம்.

“பெரிய பலம் பொருந்திய இந்திய சமஷ்டி அமைப்பிற்குள் ஓர் அங்கமாக இலங்கை இணைவது இலங்கையின் நல னுக்கு நல்லது. அது இந்தியாவிடமிருந்து அரசியல், பொருளாதாரம், இராணுவம் சம்பந்தமான சகல நலன்களையும் பெற லாம். ஆனால் இலங்கையில் இந்தியக் குடியேற்றம் நிகழாதென்றும் பொருளாதார ரீதியில் இந்திய ஊடுகுவல் நிகழ முடியாததற்குமான பாதுகாப்பையும்பூரண சுயாட்சிக்கான உறுதியான அரசியற்திட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும்.” [30]

இவ்வாறு இந்தியாவுடன் இலங்கையை இணைப்பதற்கான விருப்பம் இலங்கைத் தலைவர் களிடம் காணப்பட்டது.

மேலும் இந்தியாவின் பாதுகாப்புக் கருதி இந்தியாவின் ஓர் அங்கமாக இலங்கை இருக்க வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தை நேரு, வைத்தியா, கே. எம் பணிக்கர் உட்பட பல இந்தியத் தலைவர்களும், இந்திய புத்தி ஜீவிகளும், இந்திய ராஜதந்திரிகளும் 1940 களில் கொண்டிருந்தனர்.

பிரித்தானியருக்கு எதிராகச் சிங்களவர் செயற்படா திருப்பதற்குரிய சூழலை உருவாக்கியதாலும் சிங்களவரை தன் பக்கம் அணைத்துக் கொள்வதிலும் பிரித்தானியர் மிகக் கணிசமான அளவு வெற்றியை ஈட்டி யிருந்தனர். ஆயினும் பிரித்தானியர் இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறிய பின்பு அயலில் உள்ள பெரிய இந்தியாவுடன் கூட்டாட்சி அமைப்பதைத் தவிர தமக்கு வேறு வழியில்லை என சிங்களத் தலைவர்கள் கருதினர்.

இதற்குரிய யதார்த்தத்தை பிரித்தானி யர் உரிய வகையில் விளங்கத் தவறவில்லை. இந்தியாவுடன் இலங்கை இணைந்து விடக் கூடாது என்பதில் ஆரம்பத்தில் இருந்தே அக்கறையாக இருந்த பிரித்தானியர் இந்து சமுத்திரத்தில் தமது எதிர்கால நலனின் பொருட்டு இந்தியாவுடன் இலங்கையை இணைய விடாது தடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு இருந்தது. எனவே இக்காலச் சூழலுக்கு ஏற்ற புதிய முன் முயற்சிகளிற் பிரித்தானியர் ஈடுபட்டனர்.

சுதந்திர இந்தியா பலம் பொருந்திய அரசாக இருந்து விடக்கூடாது என்பதற் காக இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தானைப் பிரிப்பதற்கு செய்த பல்வேறு முயற்சிகளில் ஒன்று மௌன்பேட்டினையும் அவரது மனைவி எட்வினாவையும் பயன்படுத்தி யமை ஆகும்.

இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தானைப் பிரிக்கமௌன்பேட்டினையும் எட்வினாவையும் பயன்படுத்தியது போல இந்தியாவுடன் இலங்கையை இணையவிடாதுதடுப்பதற்கு சோல்பரி பிரபுவையும் சேர் ஜவர் ஜெனிங்சையும் பிரித்தானியர் இலங்கையிற் பயன்படுத்தினர்.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழக கல்லூரி யின் அதிபராக இருந்த பிரித்தானியரான சேர் ஜவர் ஜெனிங்ஸ், டி. எஸ் சேனநாயக் காவின் நல்ல நன்பரானார். அரசியல் அரசியற்றிட்ட அந்தரங்க ஆலோசகராய் இருந்தார். [31]

இந்தியா பற்றி ஜவர் ஜெனிங்ஸ் கொண்டிருந்த கருத்தை நோக்குவதன் மூலம் ஜவர் ஜெனிங்ஸ் எப்படிப்பட்ட பாத்திரத்தை வகித்திருப்பார் என்பதை உணர்லாம்.

“இந்தியாவும் இலங்கையும் இணைக்கப்பட்டால் அவ்விணைப்பானது சமத்துவ அடிப்படையில் அமையாது. இந்த இணைப்பில் இந்திய சமஸ்தி அமைப்பினுள் இலங்கை விழுங்கப்படுவதாகவே அமையும். இத்தகைய போக்கானது ஓர் இயல்

பான தலைவிதி என்று இந்தியத் தலைவர்கள் பேசும் அளவிற்கு கூடச சென்று விட்டது.” (32)

இந்தியாவின் மீதான அச்சத்தை இலங்கைக்கு வளர்த்து இலங்கையின் எதிர்காலப் பாதுகாப்புக்கு தாம் வழிவகை செய்வதாக பிரித்தானியர் உறுதி அளித்து அதன் அடிப்படையில் பிரித்தானியர் இலங்கையிற் படைத்தளம் அமைக்கும் வசதி களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறாக சிங்களத் தலைவர்களை வென்றெடுத்ததன் மூலம் இந்தியாவுடன் இலங்கை இணைவதைத் தடுப்பதிலும், மேலும் தமக்குத் தளவசதி பெறுவதுமான இரட்டிப்பு வெற்றியைப் பிரித்தானியர் பெற்றனர்.

ஜவர் ஜெனிங்ஸின் பாத்திரத்தை மேலும் விளக்குதல் நன்று. 1947 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 11 ஆம் திகதி கைச் சாத்திடப்பட்ட இலங்கை - பிரித்தானிய பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்தின் பிரதம சூத்திரதார் ஜவர் ஜெனிங்ஸ் ஆவார்.

இலங்கையில் அப்போது ஆள்பதியாக இருந்த சேர். கென்றி மொங்மாசன்மூர் (Sir Henry Monck - Mason Moore) ஒப்பந்தத்திற் கைச்சாத்திட்டார் இலங்கையின் சார்பில் டி. எஸ். சேனநாயக்கா சைச்சாத்திட்டார்.

இந்த ஒப்பந்தத்திற் கான வைபவத் திற்கு ஜவர் ஜெனிங்ஸாம் வரவழைக்கப் பட வேண்டுமென்றும், அந்த வைபவத்தை ஒட்டி எடுக்கப்படும் புகைப்படப் பிடிப்பில் ஜவர் ஜெனிங்ஸாம் இடம்பெறவேண்டுமென்று டி. எஸ். சேனநாயக்கா ஆள்பதி மூரிடம் கேட்டுக்கொண்டார். ஜெனிங்ஸ் உத்தியோகபூர்வமற்றவர் என்ற வகையில் அவர் அவ்வாறு இதிற் சேர்க்கப்படக் கூடாதென ஆள்பதிமூர் தட்டிக்கழித்த போது டி. எஸ். சேனநாயக்காவின் வற்புறுத்தலின் பேரில் ஜவர் ஜெனிங்ஸ் வைபவத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டு படம் பிடித்ததிலும் இணைக்கப்பட்டார். இந்த விபரங்களை தன்னிடம் டி. எஸ். கூறிய தாக ஜே. எஸ். பெனான்டோ தனது நாலில் எழுதியுள்ளார். (33)

அந்த வைபவத்திற் பிடிக்கப்பட்ட படத்தில் முன்னால், ஆசனத்தில் டி. எஸ். சேனநாயக்காவும், ஆள்பதிமுரும் அமர்ந் திருக்க, பின்னால், நின்றபடி ஆள்பதியின் செயலாளர் ஜே. ஓ. முன்கோல், ஐவர் ஜெனிங்ஸ், சட்டக் காரியதரிசி சேர். அலன்ரோஸ் (Sir Allanrose) மற்றும் ஒவிவர் குணதில்கா, ஏ. ஜி. ரணசிங்கா, என். டபிள்யூ. அலுவிகாரா ஆகியோர் நின்றனர்.

எனவே ஒப்பந்தம் சம்பந்தமான அந்த உத்தியோகபூர்வ வைபவத்தில் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் கண்டிப்பாகப் பங்கு பற்ற வேண்டும் என்று டி. எஸ். வலியுறுத்திய அளவுக்கு அந்த ஒப்பந்தத்தில் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் ஸக்குப் பெரும் பங்குண்டு என்பதே உண்மை. இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதம் தாங்கிய தீவிர பாதையை எடுத்துவிடாது தடுப்பதற்காக கிழும் என்ற வெள்ளைக்கார ஒற்றணை இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத் துக்குள் பிரித்தானியர் இணைத்து விட்டனர் என்ற ஓர் அபிப்பிராயம் உண்டு. அதேபோல இந்தியாவிற்கு எதிரான கருத்துக்களை உருவாக்கி சிங்களத் தலைவர் களைப் பிரித்தானியருக்குச் சார்பாக வென்றெடுக்க ஐவர் ஜெனிங்ஸ் எனும் பாத்திரத்தை பிரித்தானியர் உருவாக்கினர் என்று என்னத் தோன்றுகின்றது.

சோல்பரியும் இவ்வாறான ஒரு பாத்திரத்தையே மீறுமுனையில் நின்று வகித்தார்.

சோல்பரிக்கும் டி. எஸ். சேனநாயக்காவும் இடையில் பல அந்தரங்க ஆலோசனைகள் இடம்பெற்றிருந்தன என்பது 1964 ஆம் ஆண்டு சி. சுந்தரவிங்கத்திற்கு சோல்பரி எழுதிய கடிதங்கள் வாயிலாக நேரடியாகத் தெரிகிறது. அதாவது இலக்கைத் தமிழாகள் பிரந்து இந்தியாவுடன் இணைந்து விடுவதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் இருப்பதாகத் தான் டி. எஸ். சேனநாயக்காவும் 1940 களில் அவ்வங்போது கூறிய சோல்பரி எழுதியுள்ளார்: (34)

மேலும் இன்னொரு உதாரணத்தையும் பார்ப்போம். டி. எஸ். இறகும் சோல்பரிக்கும் இடையில் பல இரகசிய உடன்பார்க்கள் இருந்துள்ளன என்பதை இதன் வாயிலாக நாம் உய்த்துணரலாம்.

இலங்கையின் முதலாவது மகாதேசாதி பதியாக சோல்பரியை டி. எஸ். ஏற்றுக் கொண்டார். டி. எஸ். தான் தற்செயலாக இறக்க நேர்ந்தால் தனது இடத்திற்கு தனது மகன் டட்டி சேனநாயக்காவை பிரதமராக்குமாறு சோல்பரியிடம் கூறியிருந்தார் [35] மேலும் 1952ஆம் ஆண்டு டி. எஸ். எதிர்பாராத விதமாக இறந்தார். அப்போது சோல்பரி விடுமுறையில் இங்கிலாந்தில் நின்றார். அவ்வேளை மகாதேசாதி பதிக்குப் பதிலாக இலங்கையில் செயற்பட்டவர் சேர். அலன் ரோஸ் ஆவார். பிரதமராக யாரையும் நியமிக்க வேண்டாமென அலனிடம் சோல்பரி அறிவித்துவிட்டுத் தனது விடுமுறையை இரத்தாக்கி உடனடியாகச் சோல்பரி இலங்கை திரும்பிட்டில் சேனநாயக்காவைப் பிரதமராக்கினார்.

அப்போது ஐ. தே. க. வின் முத்தலைவர்களுள் ஒருவராக சேர். ஜோன் கொத்தலாவலை இருந்தார்: டி. எஸ். இறந்தும் தானே பிரதமர் என்று எண்ணி பிரதமராக வந்ததும் நாட்டு மக்களுக்கு வாணோலி மூலம் உரையாற்றுவதற்குரிய பேச்சை தயாரித்து எழுதிவைத்துக் கொண்டிருந்த கொத்தலைவர் எமாந்தார். பின்பு இதற்குப் பழிவாங்கும் முகமாகத் தான் ஜோன். கொத்தலாவலை 1953ஆம் ஆண்டு பிரதமரான பின் சோல்பரியை மகாதேசாதிபதிப் பதவியில் இருந்து நீக்கி ஒலிவர் குணதில்காவை மகாதேசாதிபதி ஆக்கினார்.

கூடும்

இவை சோல்பரிக்கும் டி. எஸ். க்கும் இடையில் இருந்த அந்நரங்க உறவுகளைக் காட்டுகின்றன. அதாவது இந்த உறவு ஒரு பஷ்சையான பேரம்பேசல் உறவுதான். அதாவது பிரத்தானியர்களாகிய உங்களது

விருப்பத்திற்கு நான் விட்டுத் தருவேன்; ஆனால் எனது விருப்பங்களுக்கும் நீங்கள் விட்டுத்தர வேண்டும் என்பதுதான்.

எனவே டி. எஸ். குடும்பத்திற்கும் பிரித்தானியருக்கும் இடையில் இரகசிய உடன்பாடு கள் ஏற்பட்டிருந்ததென்பதையும், பிரித்தானியராற் சிங்களவர் வென்றெடுக்கப்பட்டனர் என்பதையும் நாம் நம்பலாம். இதனை ஐயம் திரிபுற விளக்கக்கூடிய இன்னொரு உதாரணத்தையும் எடுப்போம்.

பிரித்தானியருடன் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டமை சம்பந்தமாக டி. எஸ். இடம் தாழ்வு மனப்பாங்கு இல்லை என்றும் 1915கலவரத்தின் போது பிரித்தானியராற் பாதுக்கப்பட்ட நிலையில் டி. எஸ். பிரித்தானிய எதிர்ப்பாளனாக இருந்தார் என்றும், பின்பு கால ஒட்ட நிலைமைகளின் பிரகாரம், இலங்கை சிறிய நாடு என்ற வகையில் அது வகிக்கும் கேந்திர முக்கியத்துவத்தின் பிரகாரம் பிரித்தானியாவுடன் கூட்டுச்சேர்வது சிறந்ததென டி. எஸ். முடிவுக்கு வந்ததாகவும் [36] கூறப்பட்டுள்ளது.

எனவே ஆரம்பத்தில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சிங்களவரை பிரித்தானியர் பகைத்திருந்த போதிலும் பின்பு கொள்கை மாற்றம் செய்து அவர்களை வென்றெடுத்தனர்.

இந்த வகையிற் பிரித்தானியர் சிங்களத் தலைவர்களை வென்றெடுத்தனர். இதற்குப் பதிலாகத் தமிழரின் உரிமைகளைச் சிங்களவரிடம் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கப் பிரித்தானியர் தயாராகினர். அதேவேளை சோல்பரியை நன்கு உபசரித்து தம்மீது பூரண நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி தமிழருக்கு சிறித ஸ்வ உரிமையும் அரசியற் திட்டத்திற் கொடுக்காதவாறு மேலும் பார்த்துக் கொண்டனர்.

இந்தியா, பாகிஸ்தான், மலேசியா, நெஞ்ஜீரியா போன்ற நாடுகளில் இருப்பதான் அடிப்படை உரிமையைத் தானும் இலங்கைத் தமிழருக்கு வழங்க தனது அரசியல் அமைப்புத்திட்டம் தவறிவிட்டதென்றும், டி. எஸ். சேனநாயக்கா உயிருடன் இருந்தால் தமிழருக்கு இந்திலை ஏற்பட-

டிருக்காது என்றும் சோல்பரி கூறியுள்ளார். மேலும் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை பற்றி தன்னிடம் அந்தக்காலத்தில் போதிய அறிவு இருந்திருக்கவில்லை என்றும் பி. எச். பாமர் எழுதிய நூலுக்கு 1963ஆம் ஆண்டு எழுதிய முன்னுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். [37]

சோல்பரியின் கூற்றை நாம் நம்பலாமா? இல்லை. அவர் கூறியதிலுள்ள ஒரு விடயத்தை மட்டும் பரிசீலிப்போம். இலங்கையின் இன முரண்பாடு பற்றி தன்னிடம் போதிய அறிவு அக்காலத்தில் இருந்திருக்கவில்லை என்பது பற்றி எடுத்துக் கொள்வோம். இவர் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை அமைக்க வந்த காலத்தில், இலங்கையில் 1936ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களமந்திரிசபை இருந்துள்ளது என்பதை எவ்வாறு அவர் தெரியாது இருந்திருக்க முடியும். 1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியல் அமைப்புத்திட்டம் சிங்களவருக்கு அதிக அதிகார வாய்ப்பை கொடுத்தும் 1936ஆம் ஆண்டு அதைப் பயன்படுத்தி தமிழரை முழு அதிகாரமற்ற நிலைக்கு அவர்கள் நடாத்திக் காட்டியதை சோல்பரி எவ்வாறு தெரியாதிருக்கமுடியும்?

தமிழர் சிங்களவர்களால் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்பதை 1963ஆண்டு எழுதிய சோல்பரி, 1964 ஆம் ஆண்டு சுந்தரவிங்கத்திற்கு எழுதிய கடிதத்தில் உள்ள ஒரு பகுதி இங்கு மேலும் நோக்கத்தக்கது.

அதாவது 1960 ஆம் ஆண்டு டட்டி அரசாங்கத்தை தமிழரசுக்கட்சி வீழ்த்தியது பிழை என்றும், இனிமேலாவது ஐ. தே. க. வுக்கு ஆதரவளிப்பதுதான் தமிழருக்குரிய சிறந்த வழியென்றும் கூறியுள்ளார். (38) அதாவது பிரித்தானியர் விரும்பியபடி நடக்கக்கூடிய ஐ. தே. க. யென்பதவியில் அமர்த்திவிட்டால் சரி என்பதே சோல்பரியின் முடிவு.

எனவே பிரித்தானியர்கள் இந்தியாவைப் பின்னணியாகக்கொண்ட தமது நலனின் பொருட்டு இந்துசமுத்திர ஆழ்கடலுள் தமிழரின் முழு உரிமைகளையும் மூழ்கட்டுத்தனர் என்பதே உண்மை. ஆயினும் எமது இன்றைய தலைமுறை ஆழ்கடலுள் சுழியோடி தமிழரின் உரிமைகளை மீட்டு நீரின் மேற்பரப்பிற் தளம் அமைக்கும் என்றும்பலாம்.

முடிவுரை

இலங்கை மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காக வந்தவர்களைல் பிரித்தானியர்கள். இலங்கையிற் தமக்குத் தேவையான நலன்களைப் பெறுவதற்காக வந்தவர்கள். ஆதலினால் தமது நன்மையின் பொருட்டு இலங்கை மக்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படுவது பற்றி அவர்களுக்கு அக்கறை இருக்காது. இந்த வகையில் பிரித்தானும் கொள்கை ஒன்றை வகுத்துக் கொண்டனர். 1920வரை சிறுபான்மையினரை ‘அணைக்கும்’ பிரித்தானும் கொள்கையைக் கையாண்ட பிரித்தானியர்கள் பின்பு பெரும்பான்மையினரை ‘அணைக்கும்’ பிரித்தானும் கொள்கையை கையாளத் தொடங்கினர்: இதில் இரண்டு கட்டங்கள் உள்ளன.

1) 1917 ஜூத் தொடர்ந்து சேர். பொன் அருணாசலத்தின் தலைமையில் முழு இலங்கையர் தழுவிய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் எழுந்து விடும் என்ற அச்சத் தினால் அவ்வாறான தேசிய போக்கை உடைப்பதற்காகசிங்களவர்களாகிய பெரும்பான்மையினரை அணைக்கும் கொள்கையை பிரித்தானியர் மேற்கொண்டனர்

2) 1920 களின் மத்தியில் கன்றி பேரின்பநாயகம் தலைமையில் காந்தியச்சாயலுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாகிய விடுதலை என்னத்தின் விளைவால் தமிழரும் சிங்களவரும் மகாத்மா காந்தியின் முன் தங்கள் வேறுபாடுகளை மறந்து இந்தியாவுடன் இணையும் வகையில் போராட்டம் வளர்ந்து விடும் என்ற அச்சம் பிரித்தானியரிடம் ஏற்பட்டது. ஆதலினால் இந்தியாவுடன் இலங்கையை இணையவிடாது தடுத்தற்

பொருட்டு விடுதலைப் போராட்டத்திற் கான தேவை உருவாக முடியாதவாறு சிங்களவர்களை அணைக்கும் கொள்கையை பிரித்தானியர் வகுத்தனர். சிங்களவர்களை அணைத்தற் பொருட்டு தமிழர்களைபாதித்தல் பிரித்தானியருக்கு அத்தியாவசியமான தேவையாய் இருந்தது.

அருணாசலம் சில பிற்போக்கான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும் நல்ல முற்போக்கான அம்சங்களையும் கொண்டிருந்தார். விளைவைக் கொண்டு வரலாற்றை மதிப்பிடுகையில் இவரது அரைவேக்காட்டு முற்போக்கு தமிழருக்குப் பாதகமான விளைவையே ஏற்படுத்தியது. இவர் ஒரு சிறந்த நிர்வாகி; ஆனால் அரசியலில்

சாமர்த்தியம் உள்ளவரல்ல. கன்றி பேரின்பநாயகம் ஒருகற்பணாவாதமுற்போக்காளன்: அவர் பிள்ளைார் பிடிக்க முற்பட்டது குரங்கு பிடிப்பதில் முடிந்தது: பேரின்பநாயகத்துக்கு பின்பு வந்த ஐ.ஐ.பொன்னம் பலமும் அரசியற் சாதுர்யமற்ற ஒரு திறமையான வழக்கறிஞர் மட்டுமே: இப்படியான அரசியற் சாதுர்யமற்ற தமிழ்த் தலைவர்களை ஏமாற்றுவது பிரித்தானியர் களுக்கு ஒரு கடினமான காரியமாய் இருக்கவில்லை. அக்காலச் சிங்களத் தலைவர்களைப் பொறுத்த வரையில் தமக்குச் சாதகமானதாக எது கிடைக்கின்றதோ அதனை அந்த நேரத்தில் அப்படியே பற்றிப் பிடித்தனர்: இதில் இறுதியாக சொல்லக் கூடியது என்னவெனில் இலங்கையுடன் இந்தியாவைப் பின்னணியாகக் கொண்ட சூழலின் காரணமாக தமது நலன்களைப் பேணும் பொருட்டு தமிழரைப் பிரித்தானியர் பலியிட்டுள்ளனர் என்பதே:

குறிப்புகள்

1. இந்தியாவில் பிரித்தானியரின் பிரித்தானும் கொள்கைக்குப் பார்க்க: - ரஜனி பாமி தத், [எம். வி. வெங்கட்ராம் (மொ -பெ)], இன்றைய இந்தியா, ஐஞ்சக்திப் பிரசராலயம், சென்னை, (1988).
2. இவர் பற்றிய சிறு விபரங்களிற்கு பார்க்க: - V. Muttucumaraswami, Founders of Modern Ceylon: Eminent - Tamils, Vol - 1, Uma Siva Pathippdikam, Jaffna (1973)
3. கூடுமொதியால் கொள்கையையிருந்து விடுதலைப் போராட்டம் வளர்ந்து தடுத்தற் கொள்கையை கொண்ட கொண்ட சூழலின் காரணமாக தமது நலன்களைப் பேணும் பொருட்டு தமிழரைப் பிரித்தானியர் பலியிட்டுள்ளனர் என்பதே:

4. Ibid.
5. Ibid.
6. G. C. Mendis, Ceylon Under The British, The Colombo Apothecaries Co - Ltd Educational Publishers,, Colombo, (1948) P. 125.
7. Despatch No. 346 of May 26, 1909 Cited IN Isaac Tambiah And Others, P. 4.
8. அருணாசலத்தின் உரைகளுக்குப்பார்க்க: - I) சேர். பொன்: அருணாசலம் [இராம நாதன் அருளம்பலம்,]மொ: பெ.) எது அரசியற் குறைகள் மட்டக்களப்பு (1919) பப. 1-62. II) Sir Pon. Arunachalam, Constitutional Reforms Address At The Ceylon National Conference, 13th Dec. 1918 PP. 1 - 31.
9. தமிழ் ஈழ மக்கள் மன்றம், இலங்கையின் இனப் போராட்டம், தமிழ் ஈழமக்கள் மன்றம், யாழ்ப்பாணம், (1938), பக் - 3,
10. சுசில் சிறிவர் த்தனா, “இவங்கையில் நிலவிய இனவனர்வில் பிரித்தானிய அரசியல் யாப்புரிமை ஏற்படுத்திய தாக்கம்”, சமூக விஞ்ஞானக் கழகம், (தொகுப்பு-மொ -பெ), இலங்கையின் இனத்துவமும் சமூக மாற்றமும், சமூக விஞ்ஞானக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், (1988), பக் - 280.
11. K. M. De Silva, ‘The Reform And Nationalist Movements In The Early Twentieth Century’, K. M. De Silva (ED.), History Of Ceylon, University Of Ceylon Peradeniya, Colombo, (1973), P. 396.
12. Cited In Isaac Tambyah And Others, P 10.
13. G. C. - Mendis, P. 126.
14. Ibid
15. Ibid
16. Isaac Tambyah And Otehrs, P. 8.
17. Santasilan Kadirkamar, “The Jaffna Youth Congress” Handy Perinbanayagam; A Memorial Volume Handy Perinbanayagam Commemoration Society, Jaffna. (1980) PP. 17 - 26
18. Sir. Pon. Ramanathan, The Memorandum Vacher And Sons Ltd. London (1930) P. 4:
19. Santasilan Kadirkamar, PP: 26-38
20. டொனமுரும் ஏனையோரும் [இ. இரத்தினம் (மொ-ப)], யாப்பினை ஆய்ந்த சிறப் பாணைக்குழுவின் அறிக்கை, அரசு கரும் மொழி வெளியீட்டுக் கிளை, கொழும்பு, (1961) பக். 125.
21. ரஜனி பாமி தத், பப. 562 - 563.
22. மேற்படி, பக் - 563.
23. Isaac Tambiah And Others P: 21.
24. Jawaharlal Nehru, Glimpses Of World History, Lindsay Drummond Ltd. London, 1939, P.566.
25. Sir. Pon. Ramanathan, P VI

26. L. Piyadasa, SriLanka: The Holocaust And After, Maram Books, London (1984) PP. 71 - 77.
27. Ceylon Observer, 2-5-1935, Cited In Isaac Tambyah And Others, P. 4.
28. Michael Roberts, s (ED) Documents Of The Ceylon National Politics In Ceylon, Dept. Of National Archives, Colombo (197) P. 2708,
29. Ibid. PP. 2710 - 2711.
30. Saturday Reveiw weekly Paper, 9 - 8 - 1986.
31. J. L. Fernando, Three Prime Ministers of Ceylon - An Inside Story, M. D. Guna sena and Co, Ltd, Colombo. (1963).
32. Sir Ivor Jennings, the Commonwealth in Asia. London (1951)P. 113 Edited in S. U. Kodikara, Indo - Ceylon Relations Since Independence, Ceylon Institute of World Affairs, Colombo (1965) P P 36 - 7
33. J. L. Fernando, PP. 33 - 34
34. C. Suntharaungam, Eylom: Beginnings of Freedom Struggle Arasan Printers, Colombo, PP. 78 - 79
35. J. L. Fernando, P. 40. 36. Ibid, P. 36.
37. B. H. Farmer, Ceylon A Divided Nation, Oxford University Press, London, (1963) PP. II - iV
38. C. Suntharalingam, PP. 74 - 76.
- ★ 40ஆம் பக்கத்தின் இரண்டாம் நிரையில் வரும் நாலாம், ஐந்தாம் பத்தியில் முறையே இடம்பெறும் 'இவர்கள்' 'நாம்' என்னும் சொற்கள் பிரித்தானியரையே குறிப்பதாகும்.

ந
ன
ற

கஷ்டாதா

EE LANI

